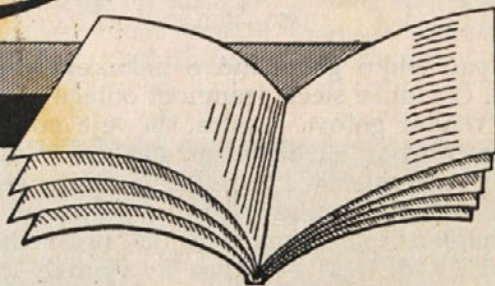


CVETKE



XLVII.
LJUBLJANA

1930-VI.
JUNIJ

P. KRIZOSTOM:

Vélikemu Frančiškovemu sinu

vladiki Antonu Bonaventuri za njegov osemdeseti praznik.

Vem, da hodiš za Frančiškom,
za očetom, preko umbrijskih gorâ,
za rožami, ki vzklike so
iz njegovega srca,
iz krvi njegovih ran . . .

Kot da Frančišek je v tebi
skozi vse vekove mlad
dahnil vate
večne mladosti pečat.
Iskra živa ti je beseda.
Sveže jutro ti raja v očeh.
V tvojem smehlaju
pomladne pesmi drhté.
Pred teboj na tleh
jutranje cvetke kipe.

In tvoje srce? —
Ali ga ni majsko jutro
danes spočelo?

— — — — —

Oče Frančišek se je nasmehnil veselo
in šel mimo tebe kot sanja skrivnosti.
Dal ti je evangelij,
dal ti je čašo modrosti:
apostolskega duhá.

Od tákrat hodiš za Frančiškom,
za očetom, preko umbrijskih gorâ.

Jubilej dela.

Ljubljanskemu vladiki za osmi decenij.

1850—1930.

Pri nas sedaj pač lahko govorimo o nekakem verskem prerobenju ali renesansi. Četudi se sicer premnogi odtegujejo vsemu verskemu življenju, je vendar gotova resnica, da veje nov močan duh sveže religioznosti preko Slovenije. Sicer ni možno tako enostavno preračunati in dognati vseh vplivov, ki so bili merodajni pri tem preporodu, eno vsekakor lahko brez dvomov trdimo in to je: duša preporoda, duša mogočnega religioznega razmaha je naš presvetli jubilar DR. ANTON BONAVENTURA JEGLIČ — knez in vladika ljubljanski.

Ker naš namen ni orisati zunanji potek njegovega zunanjega življenja, temveč podati predvsem sliko bogatega in plodnega dela — zato naj slede le kratki podatki.

Dne 26. majnika 1850 ga je slovenska kmetska mati rodila. V Begunjah na Gorenjskem, v tistem svežem, nekoliko ostrem zraku, v vznožju gora — je tekla zibelka malemu Antonu. Devetletnega so ga poslali v Ljubljano študirat in deset let pozneje stoji pred nami maturant — prestal je zrelostni izpit z odličnim uspehom. Na razpotju se je odločil, da postane duhovnik. 27. julija 1873 je že novomašnik. Tedanji škof Vidmar ga je poslal še na Dunaj, da nadaljuje študije in si razširi obzorje. Tri leta pozneje dovrši doktorat iz bogoslovja in ker je nekoliko slabotnega zdravja, odide sprva na Gorenjsko, nato pa na potovanje po Nemčiji in Italiji, — toda ne samo za zabavo. Povsod ima odprte oči, vse vidi, primerja z razmerami doma, si zapisuje kar bi bilo primerno tudi doma uporabiti, tako da se neprestano izpopolnjuje. Ko se vrne domov, je od 1878—1882 podvodja ljubljanskega semenišča in profesor cerkvenega prava. 9. febr. 1882 pa ga povabi sarajevski nadškof dr. Stadler v Bosno, ker je nujno potreboval mladih navdušenih duhovnikov. Takoj ob nastopu je imenovan za kanonika, 1890 je že generalni vikar sarajevske nadškofije, 1893 arhidijakon, 12. sept. 1897 postane naslovni škof siunijski. Okoli l. 1895. se zdi, je postal tretjerednik sv. Frančiška z redovnim imenom sv. Bonaventure — serafinskega učenika. Zakaj l. 1896. se prvič podpiše kot pisatelj dr. Bonaventura. (Balkan I, 1896. Naslov razprave se glasi: „Leo, papa XIII. Antim, patrijarh carigrjski.“)

Z odlokom dne 11. febr. 1898 ga je tedanji cesar avstrijski Franc Jožef I. imenoval za knezoškofa ljubljanskega in papež ga je na vigilijo praznika Marije od angela pozdravljene potrdil.

20. maja 1898 je že med nami. Besede, s katerimi je nastopil, so značilne za vse bodoče delo: „Pri vas, med vami sem — ves sem vaš.“ To geslo je izpolnil do kraja. Vsa Ljubljana mu je tedaj enodušno klicala svojo dobrodošlico, vsa ljubljanska društva so mu napravila podoknico. Dne 22. maja je imel svoj prvi prestolni nagovor z jasno začrtanim programom. Tako je pričel vladati ljubljansko škofijo, ki jo sedaj vodi že dvaintrideseto leto.

To je zunanji potek — dokaj pisan in malo nenavaden. Toda za temi zunanji podatki je skrita cela gora neizprosno trdega dela. Je

skrajna napetost volje, je nezlomljiva moč moža, ki ve kakšen cilj ima pred seboj, ki se dobro zaveda, za kaj dela.

Do svojega nastopa kot škof je napisal okoli 100 razprav, povesti, knjižic, poljudne in znanstvene vsebine, med temi tudi več obsežnih del.

Za časa škofovanja pa postane to delo skoroda nepregledno. Od l. 1898.—1902., torej v štirih kratkih letih so se vršili v 188 župnijah misijoni. To za podlago nadaljnjega dela obnove.



Dr. Anton Bonaventura Jeglič — škof ljubljanski.

Istočasno se mu rodi sijajna in res velika misel — ustanoviti prvo slovensko gimnazijo kot samostojen škofijski zavod. Mož je videl naprej — če ne bo izklesanih duhovnikov in če ne bo dovolj duhovnikov je vse delo zaman. L. 1898. dne 3. avg. je že izdan poziv na duhovščino, o sv. Miklavžu pa naproša vernike, naj daruje vsakdo vsake kvatre po dva krajcarja za zavode. Zaeno misli že naprej in pošlje nadarjene mlade duhovnike na univerze, da se pripravijo za bodoče profesorje. 25. maja 1901 pa neumorni škof že polaga temeljni kamen

ogromni stavbi, ki je danes biser šentviških poljan. 1905 se vrši že pouk v slovenskem jeziku. In to ni šala — to je bilo treba še vse ustvariti, ni knjig — se bodo tiskale, ni slovarjev — se morajo sestaviti, ni denarja — bom sam dal, ovire so, Prejasni — jih ne poznam, moramo preko njih. In res gre. Zavod se razvija in letos bo krasil pročelje ponosne stavbe že srebrni lovorjev venec — 25 letni jubilej.

Toda to je samo en del njegovega programa. L. 1900., 1906., 1913., 1923., so se vršili v Ljubljani sijajno uspeli vseslovenski katoliški shodi. To gibanje je zajelo slovensko inteligenco, ki je vedno bolj doumela pomen vsega pokreta in se pričela živahno udeleževati. Sicer so letnice hitro zapisane, toda boji, ki so se vršili v tistih letih, so bili res viharji. Svobodomiselna struja je vedno bolj očitno napadala katoliško cerkev in vero. Dijaštvo je še istega leta, ko je škof prišel v Ljubljano na javnem zborovanju zavrglo na svojem shodu krščanstvo kot temelj za narodno delo. Sokolstvo je sprva pasivno, pozneje aktivno stopilo na stran nasprotnikov, Ciril Metodova družba je docela izgubila svoj prvotni značaj in se postavila, če ne na povsem nasprotno stališče, vsekakor na nevtralna tla. Toda vse to moža ni strlo — pač je morala preko tega lica steči marsikatera solza na tihem, v samoti pred križem njegove delovne sobe. Zakaj ni zlepa moža, katerega bi slovenska takojimeno vana napredna javnost tako oblatila, tako skušala ponižati in umazati kakor ravno njega. Toda to ni nič čudnega. Zakaj le na ta način je bilo mogoče, da je to nesebično delo nosilo toliko sad — sicer bi morda človek, ki bi za hvalo ljudi delal, omagal.

Ne smemo pozabiti, da je poleg duhovnih vrednot — religioznega življenja, knjige, ideje, vedno skrbel tudi za gospodarsko dobrobit slovenskega naroda. Zaeno, ko je podpiral in snoval „Orla“ in je ljubil nedotaknjeno svežost mladih fantov in jih vzgajal z močno in veliko besedo v moze, je istotako z zgledom in besedo bodril slovenske gospodarske organizacije, da se niso ustrašale bojev, ovir, zaprek in nasprotovanja. Znamenite so one besede, ki jih je izgovoril na zborovanju dekanov tedaj, ko se je vrnil z Dunaja in ga je bil cesar zelo nemilostno sprejel: „Mi pa ostanemo, kakor smo b'li.“

Istotako je med svetovno vojno njegov spomin svetel in čist. Ko so drugi klonili, je on še vedno našel zlat izhod iz težav, ki niso bile majhne. Ko pa je po vojni šlo za zgodovinsko majniško deklaracijo (30. maja 1917), je zopet škof dal zgled in je 15. sept. 1917 sklical zastopnike vseh slovenskih strank, da se odločijo za skupen pohod.

Ko je tedaj Sloveniji grozila nesreča popolnega razkosanja, je škof-starček šel osebno v Pariz in London in tam prosil in zahteval za svoj narod pravice.

Kamorkoli sega pogled slovenskega človeka — povsod so sledovi tega bogatega življenja. Povsod so delale njegove roke, so ljubile njegove oči, je mislilo to visoko čelo in je verovalo to veliko srce — kneza, škofa, vladike — velikega delavca v vinogradu Gospodovem.

Tudi slovenski tretjeredniki se zaeno s prvim redom vesele tega jubileja in njihova molitev je zahvalna pesem za to življenje, in je prošnja poslana v nebo, da Bog ohrani to življenje do skrajnih meja.

Viri božje milosti.

c) Pobinkoštna doba.

V času od binkošne osmine do prve adventne nedelje nimamo nobenega osrednjega praznika, da bi se nanj pripravljali, oziroma se ga po praznovanju še večkrat spominjali.

V omenjeni dobi imamo triindvajset do osemindvajset nedelj, kakor se pač Velika noč praznuje bolj pozno ali bolj zgodaj. Nedelje pa med seboj niso v kaki posebni zvezi. Vsaka nedelja je zase Gospodov dan. Kristus nas hoče s pomočjo svojih milosti, ki nam jih nudi, odtrgati od prevelike navezanosti na posvetno; vzbuditi hoče v nas hrepenenje po večnem veselju, ki ga nam je pripravil. Nudi nam zato svoj zgled; pri službi božji se namreč razlagajo dogodki iz Jezusovega javnega življenja, kakor nam jih pripovedujejo evangelisti.

Vmes pa obhajamo nekatere praznike, katere hočemo posebej omeniti.

Praznik presv. Trojice je v začetku 10. stoletja prvi vpeljal v svoji škofiji škof Štefan iz Litiha (Lüttich). Njegovo praznovanje se je hitro razširilo po francoskih, angleških in nemških krajih, tako da ga je papež Janez XXII. l. 1334. predpisal za vso Cerkev in določil zanj prvo pobinkoštno nedeljo.

Presv. Rešnje Telo so tudi najprej začeli praznovati v škofiji Litih. Pobožna redovnica Julijana iz avguštinskega reda je že od mladih nog zelo častila najsvetejši zakrament. V prikazni je večkrat videla polni mesec, kateremu je pa vedno manjkal en košček. Bog ji je tudi razodel, kaj to pomeni: mesec je Cerkev s svojimi prazniki, ni pa cel, ker Cerkvi manjka praznik presv. Rešnjega Telesa; Julijana naj torej poskrbi, da se ta praznik vpelje.

Razložila je svojo prikazen tedanjemu arhidijakonu v Litihu, Jakobu Pantaleonu, ki je pri škofiji izposloval, da so že l. 1247. slovesno obhajali to skrivnost. Ko je pa Pantaleon postal papež, Urban IV., je l. 1264. odobril praznik za vso Cerkev.

Procesija na dan presv. Rešnjega Telesa se je le polagoma vpeljala; od 15. stoletja dalje je povsod v navadi. Po naših in nemških škofijah se pri štirih znamenjih podeli sv. blagoslov, po drugih krajih pa samo po končanem obhodu v cerkvi.

V hvaležen spomin na ljubezen Sina božjega do nas obhajamo praznik presv. Srca Jezusovega. Vpeljali so ga po posameznih škofijah vsled prikazovanj Zveličarjevih sv. Marjeti Mariji Alakok (Alacoque). Papež Pij IX. pa ga je l. 1856. ukazal za vso Cerkev; določil je za njegovo praznovanje petek po osmini sv. Rešnjega Telesa. Praznik ni zapovedan, vendar pa naj se obhaja s primerno slovesnostjo v spravni in zadostilni namen.

Sv. Cerkev je sezidana na temelju apostolov, zato se je že od nekdaj rada spominjala njihovih godov. Prvaka apostolov Peter in Pavel sta po starem rimskem izročilu umrla isti dan, namreč 29. junija. Isti dan so potem tudi praznovali god obeh apostolov in to ne samo v Rimu, marveč tudi drugod. V 4. stoletju so ga obhajali v Milanu, o čemer priča sv. Ambrozij, pa tudi v cerkvah Severne Afrike, kar nam potrjuje sv. Avgustin. Koncem 5. stoletja je vzhodno-rimski cesar Anastazij izdal povelje, da se mora praznovati tudi v Carigradu. Ker pa je bila stara krščanska navada, da so smrtni dan kakega mu-

čenca obhajali na njegovem grobu, zato so tudi v Rimu slovesnost delili. Prvi dan je bila vsa slavnost pri sv. Petru, naslednji dan pa v baziliki sv. Pavla zunaj mestnega obzidja. Na to nas opozarja še dandanes koledar, ki nam 30. junija kaže Spomin sv. Pavla.

Izmed Marijinih praznikov je najbrž najstarejši Veliki Šmaren ali Vnebovzetje Marijino. Praznuje se 15. avgusta; udomačil se je najpreje v vzhodni Cerkvi, odkoder so ga sprejeli tudi na zapadu. Sveti Janez Damaščan nam je ohranil staro izročilo o Marijini smrti in o njenem vnebovzetju, kakor se ga ta dan pobožni verniki po vsem svetu spominjajo. — Ponekod, zlasti v nemških deželah, je navada blagoslavljanja zelišča, katerih se ljudje poslužujejo, da bi bili po Marijini priprošnji obvarovani raznih nesreč.

Že v 7. stoletju je rimska Cerkev sprejela od vzhodne tudi praznik Marijinega rojstva, ali kakor ga pri nas ljudstvo naziva Mali Šmaren, in ga obhaja 8. septembra. Po smrti papeža Gregorja IX. so bile v Italiji zelo zamotane razmere. Nemški cesar Friderik II. jih s svojim postopanjem nikakor ni omilil, marveč še poslabšal. Kardinali se nikakor niso mogli zediniti za osebo, ki naj bi bila zasedla Petrov prestol. Zaobljubili so se tedaj Mariji, da bodo, ako se jim izvolitev posreči, praznik Marijinega rojstva obhajali z osmino. Papež Inocencij IV. je pozneje to obljubo tudi izpolnil. Od Pija X. dalje pa Mali Šmaren ni več zapovedan praznik.

Kakor 25. december določa dan za praznovanje Marijinega Oznanenja, tako 8. september postavlja praznik Brezmadežnega spočetja preblažene Device Marije na 8. decembra. Okoli srede 8. stoletja so ga v nekaterih škofijah na vzhodu že obhajali; približno sto let pozneje pa ga je vsa vzhodna Cerkev že praznovala. Na zapadu so ga sprejele najprej tiste dežele, ki so bile v ozkih zvezah s Carigradom, to je južna Italija. Pa tudi na Angleškem so benediktinci vneto širili češčenje te skrivnosti; zlasti opat in poznejši nadškof sv. Anzelm se je mnogo trudil za to. Vrhovni zbor frančiškanskega reda, ki je bil zbran v Pizi 1263. l., je ukazal Marijino brezmadežno spočetje praznovati v celem redu. Praznovanje se je še hitreje širilo potem, ko je frančiškanski učenjak Duns Skot natančno določil in razvil nauk o brezmadežnem spočetju Device Marije. Naposled je papež Klemen XI. l. 1708. razglasil, da naj se v vesoljni Cerkvi obhaja kot zapovedan praznik. Svojo krono pa je dobil ta praznik l. 1854., ko je Pij IX. Brezmadežno spočetje preblažene Device proglasil za versko resnico.

Zadnjo nedeljo v mesecu oktobru je praznik Kristusa Kralja. Ukazal ga je Pij XI. 1925. l. Kraljestvo Kristusovo naj bi prišlo do veljave v državi, v družbi in družini, zakaj to je kraljestvo resnice, življenja, milosti, pravičnosti, ljubezni in miru.

Ko se je število mučencev namnožilo tako, da se Cerkev ni mogla vsakega posebej spominjati pri službi božji, je sama po sebi prišla misel na skupni praznik Vseh svetnikov, ki se od 9. stoletja sem obhaja 1. novembra po vsej Cerkvi. Začetek tega lepega praznika je ta-le: V Rimu je bila mogočna stavba, poganski tempelj Panteon, ki ga je cesar podaril papežu Bonifaciju IV. Ta tempelj vseh bogov so posvetili v čast Devici Mariji in vsem mučencem. Kmalu nato pa so začeli misliti na vse svetnike. Gregor III. je pri sv. Petru v Rimu posvetil posebno molilnico v čast Zveličarju, njegovi Materi, sv. apostolom, mučencem in vsem svetnikom. Meseca maja so obhajali obletnico tega posvečenja in veliko pobožnih romarjev je vsako leto prihitelo v Rim. Iz važnih

vzrokov pa je Gregor IV. praznik prestavil na 1. novembra, kakor ga še danes praznujemo.

Ze od nekdaj je bila navada, da so se kristjani pri službi božji radi spominjali pokojnih sorodnikov, prijateljev, dobrotnikov. Poseben dan Spomin vseh vernih duš pa je vpeljal najprej v 10. stoletju opat Odilo v samostanu Klini (Cluny) na Francoskem. Zaukazal je, naj se 1. novembra zvečer zvoni v spomin vseh mrtvih, za katere naj menihi zvečer opravijo molitve, naslednji dan pa sv. mašo. Po vsem krščanskem svetu se je ta gniljiva pobožnost hitro razširila. Pij X. je za Vernih duš dan dovolil porcijunkulski odpustek vsem, ki gredo k spovedi in prejmejo sv. obhajilo ter molijo v namen sv. Očeta; dobiti pa ga morejo — ne za se, marveč samo za verne duše. L. 1915. pa je Benedikt XV. vsakemu duhovniku dovolil, da sme ta dan opraviti tri sv. maše.

P. MAVRICIJ O. CAP.:

Sv. Frančišek, vzor človekoljubnosti.

Sv. Frančišek Asiški je bil po svoji živi veri, svojem neomahljivem zaupanju v božjo previdnost, svoji goreči ljubezni do Boga in svoji globoki pobožnosti velik in vsega občudovanja vreden svetnik. V teh temeljnih krščanskih čednostih je dosegel res visoko popolnost. Bil pa je utrjen in izvežban tudi v vseh drugih čednostih. Prav posebno se je odlikoval v ljubezni do bližnjega, tako da ga lahko postavimo današnjemu človeštvu za vzor človekoljubnosti. Po Kristusovem zgledu je ljubil vse ljudi z veliko, nesebično in požrtvovalno ljubeznijo. Ta njegova ljubezen se je razodevala zlasti v tem, da je reveže spoštoval in podpiral, bolnike obiskoval in jim stregel ter imel za vse ljudi dobrohotno srce.

1. Reveže je spoštoval in podpiral.

Stari Grki in Rimljani so siromake prezirali in zaničevali. Poganski modroslovci so celo učili, da naredi človeštvu in državi uslugo, kdor usmrti berača. Kristus pa se je za siromake zavzel s posebno ljubeznijo ter jih je toplo priporočal usmiljenju svojih vernikov: „Resnično, povem vam: kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.“ (Mt. 25, 40). Po Kristusovem zgledu je tudi sv. Frančišek siromake ljubil z veliko ljubeznijo. Ker je vedel, da so bili siromaki Kristusovi ljubljenci, zato jih je zelo spoštoval, se obnašal do njih z izredno prijaznostjo ter isto zahteval tudi od svojih bratov. Če je kedaj zvedel, da se je kateri izmed njegovih bratov obnašal do revežev osorno in nevljudno, ga je ostro pokaral. Nekemu takemu bratu je nekoč zapovedal, da je moral dotičnega reveža, katerega je bil razžalil, prositi za odpusčanje. Večkrat je poudarjal, da predstavljajo siromaki Kristusa samega. Vsled tega jih je spoštljivo pozdravljal, se z njimi rad razgovarjal ter jih podpiral, kolikor je le mogel. Bil je ves srečen in blažen, kadar si je od svojih lastnih ust pritrgal košček kruha ter ga podaril kakemu revežu, ali kadar je zamogel siromakom dati v dar svojo obleko ali kaj drugega. Svojim bratom je zapovedal, da morajo vsem, ki bi jih prosili kruha ali kaj drugega, gostoljubno postreči, kolikor bo v njihovih močeh.

Dandanes, ko nima toliko ljudi niti potrebne hrane niti potrebne obleke in ko trpi toliko družin pomanjkanje in stisko, bi bilo treba ljudem, zlasti imovitejšim slojem, nekoliko več Kristusovega in Frančiškovega duha. Po Frančiškovem zgledu bi naj ljudje smatrali siromake za Kristusove ljubljence ter jih podpirali po svojih najboljših močeh, pa bi revnejši sloji lažje prenašali svojo težko usodo. Ali bi ne bilo čisto v duhu Kristusovem, če bi bogatini podpirali reveže in siromašne družine z živežem in z obleko? Toda ljudje nimajo več nobene prave ljubezni do Boga in zato tudi nobene ljubezni do revežev, kakor se izraža sv. Janez: „Kdor ima premoženje sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem?“ (1 Jan. 3, 17). Da, pogreznili smo se nazaj v poganške čase, zakaj marsikateri izmed tistih, ki žive v izobilju, prezira siromake; se jih ogiblje in zapira pred njimi svoja vrata, noče poslušati njihovih prošenj in jih celo zmerja z druhaljo in drugimi grdimi priimki. Če bi današnji bogati svet posnemal sv. Frančiška, kakor so ga posnemali francoski kralj Ludovik, turinška kneginja Elizabeta in nešteto drugih Frančiškovih duhovnih otrok, bi se dalo marsikatero pomanjkanje odpraviti ali pa vsaj omiliti.

P. HUGO:

V zarji 700 letnice sv. Antona.

Da, že nam svita zarja 700 letnice svetovnega ljubljenca sv. Antona. Še nas loči od tega jubileja eno celo leto. A kaj je eno leto v primeri z njih sedem sto. Toliko jih bo 13. jun. prihodnjega leta poteklo, kar je ugasnila na italijanskem nebu ta svitla zvezda, da skoraj svitljeje zažari na svetovnem nebu. Kajti že pred prvo obletnico svoje blažene smrti je bil sv. Anton proglašen za svetnika. Zato bomo dva njegova jubileja hkrati obhajali, jubilej smrti in jubilej kanonizacije. Sv. oče je s posebnim pismom na tri vrhovne predstojnike Frančiškovih redov določil, da naj ta dvojni jubilej traja od 13. junija 1931. do 13. junija 1932. Priprave so že v teku. Poglejmo kaj se je doslej zamislilo in sprožilo v ta namen.

Antonovi rojaki, Portugalci, hočejo predvsem zaprositi sv. očeta, da bi ga proglasil za cerkvenega učenika. V ta namen pridno iščejo po starih arhivih in knjižnicah njegovih spisov, na podlagi katerih bi se mu priznala ta čast. Misel ni nova. Ponovno je bila že sprožena. Morda bo ob tej slovesni priliki le postala dejanje. Veliko večino pisanih del tvorijo njegovi govori, katerih kritične izdaje še nimamo. A že ta, ki jo imamo, priča, da on ni bil samo najsilnejši pridigar svojega časa, ampak tudi veleizobražen mož v tedanjih cerkvenih vedah. Sam sv. oče Gregor IX., ki ga je nekoč slišal pridigati, mu je nadel častni naslov „archa Testamenti“, Skrinja novega Testamenta.

Nadalje so Portugalci sklenili, da hočejo pred njemu posvečeno veličastno baziliko v Padovi zgraditi natančni posnetek njegovega rojstnega doma v Lizboni. Tam bodo shranjeni vsi spominki nanj, deloma v izvirniku, deloma v posnetkih. To bo nekak muzej sv. Antona. V načrtu imajo tudi narodno romanje v Padovo, z narodnim kongresom, razstavo in drugimi velikimi slavnostmi s portugalskim narodnim značajem. Vse te priprave vodi portugalski minister pri Vatikanu.

Tudi svetnikova druga domovina, ki mu je dala grob, Italija je že na delu, da se primerno oddolži svojemu največjemu ljubljencu med svetniki. Spoletčani so sklenili, da bo dan njegovega proglašenja za svetnika njih „Antonov dan“. Mesto Spoleto namreč uživa čast, da je bil ondi odičen s svetniškim sijem. Kakor posnemamo iz njegovega najstarejšega življenjepisa, spisanega ne dolgo po smrti, so že po par tednih potem, ko se je njegova svetniška duša preselila k Bogu, od vseh strani začeli pritiskati na papeža Gregorija IX., naj ga čim prej proglasi za svetnika. Zanimivo je, da so bili med prosvinci tudi Slovenci iz okoliša Ogleja. Življenjepis jih izrecno omenja. Papež se tolikim prošnjam ni mogel upirati. Imenoval je posebno komisijo, ki naj zadevo preišče in zlasti ugotovi za kanonizacijo potrebne čudeže. Na podlagi ugotovitve je sv. zbor enoglasno sklenil: „Kako bi mogli Antonu odlagati čast, ki jo je Bog tako čudovito potrdil in neprestano potrjuje z novimi čudeži.“ Na to izjavo ga je papež, ki se je takrat s kardinalskim zborom nahajal v Spoletu, na binkoštni praznik slovesno proglasil za svetnika. Spoletčani so ponosni na to, zato bo dan kanonizacije njih slavnostni dan.

A tudi ostala Italija pridno snuje načrte, kako bi se dostojno zahvalila svojemu Il Santo. V Rimu bodo frančiškani na predvečer jubileja otvorili slovesnosti blagoslova novega „Misijonskega kolegija sv. Antona“. To bo jubilejni spomenik reda kot takega svojemu velikemu sinu in bratu. Odtod se bodo poslej leto za letom razhajali številni Antonovi bratje v razne vnanje misijone, razganjat pogansko temo, kar je bil tudi njegov najlepši vzor. Na rimskem programu so še druge cerkvene in narodne slavnosti.

Bolonjski red se je odločil za bolj duhovno proslavo. Njegovi voditelji so po daljši debati prišli do zaključka: Hrupne proslave, s koncerti, akademijami, javnimi manifestacijami prepustimo njegovim svetnim prijateljem. Mi, njegovi bratje in sestre, hočemo oživiti v sebi njegovega duha, ter si tako zasigurati njegovo nadaljno naklonjenost. Obenem se hočemo navdušiti za njegov apostolat, ki ga je s toliko gorečnostjo in uspehom vršil med nami, zlasti med malimi, zapuščenimi, ponižanimi in razžaljenimi.

Padova, presrečna Padova, ki je v posesti večine njegovih telesnih ostankov, pripravlja velikanska romanja, ki se bodo celo jubilejno leto vršila. Za glavno slavlje, ki še ni določeno, pričakujejo poleg velikega števila škofov iz celega sveta večino kardinalskega kolegija. Upajo celo na sv. očeta samega.

Kaj pa mi Slovenci? Naša gruda je bila posvečena po Antonovih apostolskih stopinjah. Naši predniki so se borili za njegovo svetniško čast na zemlji. Njih otrokom se je to stotero povrnilo in se jim še povrača. Nehvaležno bi bilo, če bi pustili njegov jubilej mimo sebe. Gotovo je, da smo njegovi bratje in sestre prvega in tretjega reda v prvi vrsti poklicani, da začnemo pravočasno o tem razmišljati in tolikim njegovim častivcem in ljubiteljem kaj primerne predlagati. Moja misel je, naj bi se pod okriljem našega tretjega reda za glavno jubilejno slavlje priredilo naše narodno romanje v Padovo. To bi bila poleg domačih slovesnosti duhovna plat jubilejne proslave.

Kot nekaj trajni spomenik na ta jubilej, sličen onemu, ki mu ga bo postavil Rim, pa naj bi bil naš narodni redovno-misijonski kolegij v Rocnem. Noben ud tretjega reda ne sme brezbrizno ob strani stati in gledati, kaj bo iz tega. Iz nič ni nič, vsaj pri ljudeh. Še Bog, vse-

mogočni, je svet iz nič ustvaril le, ker pred njim ni bilo nič stvarnega, kar bi bil porabil. Če od koga, od tretjega reda pričakujemo pomoči. Sv. Anton ima pa med nami še tisoče upnikov, ki niso tretjeredniki. V raznih stiskah so se obračali nanj in bili uslišani. Tudi od teh pričakujemo, da se mu bodo hvaležne izkazali in po možnosti odprli roko, kakor jo je on njim. Hvaležnost je najboljša prošnja.

Naj vam na glas povem, kar bom sv. Antonu samo na uho. In to bo: Ljubi sv. Anton, ti veš, kako potrebna je bila naša provincija vzgojnega zavoda za redovni naraščaj, ki si ga sam s toliko ljubeznijo učil in vzgajal. Veš tudi, da smo ga z zaupanjem na božjo pomoč in Tvoje posredovanje kupili in zato tudi na Tvoje ime krstili. Sedaj pa glej, da ga boš plačal. Če ti smem kaj svetovati, bi dejal: Vsakega Slovenca, ki Te bo česa prosil vprašaj:

Ali si že kaj dal za „Zavod sv. Antona“ v Rocnem?

P. ANGELIK:

Na globoko!

Razvoj ali čudež?

Mnogo jih je dandanes, ki se vsakemu težjemu vprašanju izognejo s tem, da ponavljajo besedo razvoj. Če govoriš o tem, da je Bog svet ustvaril iz nič, ti odgovore: To ni res, svet se je razvil. Če jim praviš, da je Bog tudi človeka ustvaril, ti zopet odgovore, da se je človek razvil ali iz opice ali iz kakega drugega bitja. In če jih vprašaš, odkod je vendar življenje na svetu, ti odgovore zopet, da se je tudi življenje razvilo. Z eno besedo, vse kar je v stiku z vero, z verskimi resnicami katoliške cerkve, vse ti razlože z razvojem in trdno so prepričani, da so s to čarobno besedo „razvoj“ rešili vse uganke stvarstva, in da jim poslej ni treba več verovati.

Seveda to ni res. Tisti, ki se na tak način žele izogniti čudežu in veri ter posledicam verovanja s tem samo pokažejo, kako malo mislijo in nič družega. Beseda „razvoj“ ne razloži ničesar. Čudež ostane čudež, če se izvrši naenkrat ali pa polagoma. Glavno je in v tem obstoji čudež, da je tu izreden dogodek, ki presega vse naravne sile in ki je zato od Boga samega. Tistemu, ki noče verovati v čudeže je vseeno, če se vrši čudež polagoma ali naenkrat, verovati noče, zato čudežev ne prizna.

Najlepše bomo na zgledu spoznali, kako brezpomembna je beseda „razvoj“ v razlaganju čudovitih dogodkov. Stara grška junaka pesem pripoveduje, kako je čarovnica Kirka Odisejeve tovariše mornarje spremenila v prešiče s tem, da se jih je dotaknila s svojo čarobno paličico. To je samo pravljica, pa recimo da bi jo skušal kak moderen učenjak razložiti s trditvijo, da se ta dogodek ni zgodil, češ, da je bil to le razvoj, kaj bi bilo s to razlago razloženo? Prav nič. Čisto vseeno je, če so se mornarji Odiseja naenkrat spremenili v prešiče, ali pa so polagoma začeli dobivati oblike odraslega prešiča in končali svoj razvoj z repkom. Samo to slednje bi bilo bolj ostudno.

Prav taka je s čudeži in razvojem. Vseeno je, če se je svet razvil polagoma ali naenkrat, vseeno če je bil človek ustvarjen naenkrat ali pa se je njegovo telo polagoma razvijalo, vseeno če je bilo na svetu vse življenje naenkrat tu, ali pa se je polagoma razvilo. Čudež ostane in „razvojem“ ni na stvari prav nič spremenjenega. Pokaže se tu le, kako malo je treba misliti, da je človek lahko svobodomislec.

Po Franciškovih stopinjah.

VI. Nasprotovanja.

Ako pomislimo, kako naporna dela in opravila je p. Lin izvrševal, se ne bomo čudili, če izvemo, da so mu včasih telesne moči čisto odpovedale. Ko je zvečer, ali pozno ponoči, ali šele ob prvem jutranjem svitu po končanem opravilu ves izmučen prišel v svojo celico, je kar padel na svoje borno ležišče; največkrat se niti preobleči ni mogel več; utrujen, kakor bi bil raztepen po celem telesu, se je izgubil v dremotnem spanju.

Včasih pa kljub vsemu naporu ni mogel zbrati toliko moči, da bi bil po samostanskih stopnjicah prišel do svojega stanovanja. Tedaj ga je pač p. Spada zgodaj zjutraj našel spečega, ali na koru sključenega v kaki stolici, ali zleknjenega na klopi v zakristiji.

Predstojnika, ki je bil s p. Linom zelo zadovoljen, si lahko predstavljamo, kako stoji pred spečim, kako ga z očetovsko skrbjo opazuje, kako šepeta nad njim besede blagoslova....

Ko se je prebudil, se p. Lin svoje oslabeledosti ni več spominjal. Toda tudi bedečega je vedno bolj pogosto napadala težka utrujenost, zavrnatno, nepričakovano se je pojavila. Spominjala ga je one nepremagljive utrujenosti, ki bo nekega dne kakor iz zasede planila po njem in zrušila njegovo sicer slabotno, pa vendar tako odporno telo.

Ko pa je tako izmučen počival tu ali tam, se je gotovo njegova duša radovala, srečna, da ji je naklonil vsaj malo miru in pokoja, — veliko pa ne, ker je p. Lin tudi v sanjah delal načrte, kako bo opravil nujna opravila, ki mu jih prinese prihodnji dan.

Kljub požrtvovalni delavnosti, tudi p. Linu niso bila prizanešena nasprotovanja in sovražnosti. Nekateri so mu zamerili, da se je tako očitvidno bratil z uporniki z „drugega brega“. Oprostiti mu niso mogli, da je tako zaupno občeval z najbolj sumljivimi hujšakači, med drugimi tudi z anarhistom Dominikom Zavattero, čigar ženo in otroke je podpiral vse tiste dolge mesece, ki jih je ta predsedel v ječi. Ko so ga izpustili in ko se je vrnil iz Luke nazaj domov, kaj je bilo njegovo prvo delo? — Preširjen hvaležnosti in spoštovanja je šel obiskat p. Lina, da se mu zahvali.

In potem njegovo znanje z razvpitim voditeljem kmetskih bojov De Ambrisom! Ko ga je italijanska oblast za kazen pregnala iz svoje države, je bežal v Švico. Pa tudi tu je bil v vednem stiku s p. Linom; dopisovala sta si prav pogosto.

Pristranski opazovalci njegovega nesebičnega delovanja se niso strašili nikakega opravljanja, niti se sramovali najpodlejšega obrekovanja. Poguma pa so imeli vedno več, ker so videli, da preprosti redovnik ne stori prav nič v svojo lastno obrambo.

Med svetovno vojno so mu večkrat očitali, da mu manjka „italijanskega navdušenja“. Preveč so zahtevali od njega, ker niso hoteli pravilno doumeti njegove resnično franciškanske ljubezni do vseh stvari, njegovega brezmejnega sočutja s kakršnokoli človeško bedo. Ravno vsled tega so ga tako hitro odstavili. Opravljal je namreč službo začasnega kaplana pri Rdečem križu po raznih vojaških bolnišnicah med bojno črto in zaledjem. Izvrstno jo je opravljal, pa je kljub temu moral iti.

Koliko ranjencev bi se moglo še spominjati tistih dolgih, samotnih noči, ki jih je p. Lin, moleč in bedech, preživel v napol temnih bolniških prostorih, medtem ko so vsi drugi, tudi stražniki, pospali! In kako mnogo je onih, ki so tedaj bivali v daljnji tuji deželi kot ujetniki, pa mu bodo še danes, ako se nanj spomnijo, hvaležni za vso duhovno tolažbo in telesno okrepčilo, ki so ga prejeli iz njegovih rok in ki jim jo je lila v dušo njegova beseda.

Zato pa svoje domovine ni nič manj goreče ljubil. Zlasti Split, njegovo rojstno mesto, mu je bilo zelo pri srcu. Ko je v verzajskem miru Split pripadel Jugoslaviji, tedaj je tožeč vzdihoval:

„Ubogi moj Split — zakaj? zakaj?“

(Dalje prih.)

P. ROMAN:

Na potih brezdomca.

Povest delavca.

VI.

Ne res ni, ampak živeti po veri, ki je lepa in dobra, za to gre. In otroka se mora zgodaj učiti, drugače se bo sam česa drugega naučil — ampak dobrega ne.

„No jaz,“ pravi Tauroch sam „bi omenil samo to še, da se protestant Buisson, ki se je sam nad dvajset let potegoval za šolo brez vero-nauka, nazadnje priznal, da o dobrih uspehih pri otrocih ni govoriti. In mogoče vas zanima pregled policijskega nadzornika nekega okrožja v Parizu. Ker sem prav sinoči to bral, vam lahko pokažem: od sto otrok, ki so prišli pred sodni stol, jih je bilo enajst odstotkov iz katoliške šole in 89 odstotkov iz šole brez vero-nauka. To je slika iz naših urejenih raz-mer v Evropi. Tako vsaj sem bral predsinočnjim.“

„In kaj se v Rusiji vrši, menda veste Blaž.“

„Da, vem, toda tega ni kriv naš nauk temveč težke neprilike ru-skega naroda po vojni in veliko tudi nedozorelost naroda, ker je bilo toliko stoletij pod pritiskom carjev in popov.“

„No, no, nekoliko drugače pa je, Blaž, zakaj Rusija preje ni poznala analfabetov, vsaj med doraščajočo mladino ne, dočim jih po vojni štejejo že 15 milijonov samih otrok, ki ne znajo ne brati, ne pisati, in ne delati, pač pa krasti in ropati.“

„Saj sem Vam že rekel, da je to ozračje preveč mirno in toplo, da bi se o vsem tem dalo razpravljati. Pa pojdite enkrat v tisti vzduh to-varne in strojev in dima in brezposelnih, lačnih, umazanih otrok, zane-marjenih žensk, v mračna stanovanja, v kleti, v smrad zakotnih dvorišč, tam je ta nauk o potrpežljivosti, ki ga cerkev uči, neznosen. Iti bi morali tja, kakor sem bil jaz, tam ni sončnih oči, kot so Vaše Greta, tam ni jas-nih lic, kot so Vaše Marija in ni žuborečega smeha kot je Vaš Žanet.“

Jaz sem bil tam in tam se naučil ljubiti delavca, naučil delati za delavca.

Kako je tam temno, koliko je tam sovraštva, koliko umazanega greha, koliko kletve je tam, o tega ni moč povedati.“

„Toda, če Vas smem prekiniti, ali je tega kriva vera in cerkev?“ Na to vprašanje je Blaž bled in ponosno zravnal rekel povsem mirno in hladno: „Da ...“

Vsi so ostrmeli: Greta, Žanet, Marija, edino Tauroch sam je ostal pravitako miren in hladen in vsej mogočni stasitosti je vstal raz stol in

dejal: Da niste Vi, ki je to rekel — noči bi ne prespal v tej hiši. Toda Blaž Vidoni vem, da ste pošten in vem, da ste mnogo trpeli in mnogo gorja videli, zato Vas razumem. In še zato (tu se mu je glas znižal), ker je stari Tauroch veliko trpel. Ostani pri nas in videl boš, da vera bede ni kriva, videl boš, da vera človeka tolaži, dviga, varuje in čuva in da mu je opora. Rečem pa še to, da je trpljenje človeku ali v blagoslov ali v propast. Kakor ga vzame nase. Trikrat prokleti pa bodo tisti, ki so namesto vere in ljubezni in upanja dali človeku v usta kletev in besno sovrašтво v srce. Trikrat prokleti vam rečem vsem štirim — ker ste še vsi otroci. In vem zakaj tako pravim. Sedaj pa spat, pozna je ura...

VII.

Blaž je drugo jutro premišljeval ali naj ostane, ali naj kar gre pustivši na tihem poročilo, da drugače mogel ni. Ko pa je videl pred seboj v spominu starega kmeta z osivelo glavo in s tistim strogim in vendarle dobrim glasom — je ostal. In je nestrpno čakal podobnega večera, da se izgovori, da za svojo trditev prinese dokazov. Iz zgodovine, iz življenja, o, Blaž ve, kaj govori. In že mu seže roka pod zglavje in izpod blazine privleče knjigo že dokaj obrabljeno: Katekizem socialistov. To so vprašanja, tu so odgovori. Vse je kratko jedrnato, vse stoji kakor pri-bito in Blaž verjame. Zato verjame, ker je poštenjak in tu so naštete „krivice“ vere in tu so nanizani grehi cerkve in tu so razporejene slabosti sto in sto duhovnikov... In Blaž gleda te letnice, na pamet jih zna in ni čuda, da so ga radi poslušali mladi delavci. Ta glas, ta postava in še njegovo prepričanje, obdano s skromnostjo, z nesebičnostjo... Blaž Vidoni ni vedel, da je bila ta njegova oboževana knjiga ena sama, velika laž — in sicer življenja laž, ki je tajila življenja resnico.

Blaž ni vedel, zato ga je milost ljubila.

Dnevi so potekali mirno in enolično v delu in naporu. Minil je maj, junijsko solnce je vso zemljo opoljubilo, da se je v solncu skopala in že polovica julija je odšla za renske valove.

Nekega dne je Blaž sam delal nekaj na vrtu. Svoje delo je že vse opravil in sedaj mu je bilo na tem, da njegove naročene astre lepo uspo in se lahko koncem avgusta, najkasneje početkom septembra z njimi pred dekleti malce postavi. Kar začuje od strani glas, ki ga pozdravi: „Aber Vidoni, wie kommst du hieher?“ (Ampak Vidoni, kako pa ti prideš semkaj?) Blaž se okrene in vidi pred seboj neznanca, precej krepkega moža, oblečenega v nekoliko zanemarjeno delavsko obleko in z nahrbtnikom na ramenih. Ne more se spomniti, da bi kedaj poznal tega človeka. Ko ta vidi njegovo zadrego, mu hiti pomagati. „Se ne spomniš več sodruga Petersa, ki ti je na shodih pomagal in tolikrat pomagal nositi letake?“

Da, Blaž se spomni, bilo je pred leti in v malem nemškem mestu, kjer je tedaj delal, se je seznanil potem organizacije s tem človekom. Že tedaj mu ni bil posebno ljub, ker je strašno veliko govoril in umazano govoril ter znal samo groziti z revolucijo. Tembolj neljubo mu je bilo, da ga je tu prepoznal.

„Pa kako da si sedaj pri poljskem delu?“ ko pa vidi, kako gre Greta preko dvorišča, ne počaka odgovora, temveč naivno vpraša: „Pa ne da bi se oženil? No, kss, slabega okusa nimaš. Ampak mi smo ostali zvesti svoji proletarski ideji. Jaz sem sedaj brezposeln.“

Blažu je rdečica jeze podplula obraz in jezno reče: „Če si brezposeln poišči si dela in nikar ne pohajkuj. Cela vas toži nad pomanjkanjem delavcev. Kar primi in ne kvasaj takih neumnosti. Jaz nisem tu gospo-

dar, ampak povsem navaden delavec. In to je gospodarjeva hčerka. Pa oprost, delo imam.“

„No, no tako hitro se pa ne dam odpraviti. Veš jaz sedaj potujem... Žena hodi po brezposelno podporo. Nekaj pa jaz domov prinesem in še fletno živim. Dela, ne, hvala, poljskega dela pa jaz ne sprejem. Je proti organizaciji, jaz hočem samo moje delo. In tudi lažje je tako.“

„Dobilo bi se tudi delo tvoje stroke, vem, kovač si. Tudi jaz nisem opustil mizarskega dela, in imam čedno delavnico in vedno je kaj mamega opravila, drugače pa na polju pomagam. In gre dobro.“

„Ne, martinček neumni, če hočeš da ti jasno povem, maram jaz za delo. Sem vesel, da je tako. Žena živi od podpore in ne slabo, jaz pa tako, kot sem ti rekel.“

„Umazan si in pošteno to ni.“

„Ha, ha pošteno. Sicer pa si še vedno tak negoden petelin kot tedaj. Samo lepi smo, no čisto prav. Menda sodrugu ne boš zameril, če te poprosim, da mi daš prenočišče.“

„Gospodarju porečem.“

„In tako-le malo večerje mi ne boš odrekel, ali pa mi posodi eno, dve marki, da grem kam.“

„Dobiš večerjo. Denarja nimam, da bi ga dajal.“

„Tudi prav, kdaj pa imate pri vas večerjo, da vem priti?“ Danes okoli osme, ampak jedel boš sam zase, gospodar je strog.“

„Pridem.“

In hote brezposelni, eden tistih tisočev, ki poštenim dober glas jemlje, ki kradejo tisočem čast in zaupanje, je odšel. Izginil je za hišo. Že to je pograbilo Blaža. Kaj se le skriva. In jezilo ga je tisto hinavsko povdarjanje brezposelnosti, ko za delo, ki mu je bilo nudeno, ni hotel prijeti. Blaž je dobro poznal organizacijo. Vedel je, da res včasih strokovno izobraženi delavec ne sme stopiti drugam v delo, ali pa mu takoj ustavijo vse prejemke. Toda pomagati sme, delati mu nihče ne brani. In vsako delo, ki je pošteno, hrani človeka... (Dalje prih.)

P. ADOLF:

Spomini iz misijonskega življenja.

Vsi smo hitro pospali. Toda jaz sem se zbudil že čez četrte ure s čudnim občutkom. Z grozo sem zapazil, da sem bil ves poln stenice, tega nagnusnega mrčesa. Planil sem pokonci, ves vrtoglav od truda in zaspanca.

„Kaj mislite, sem rekel po vojski svojemu prijatelju p. Dunstanu, kateri dan je bil zame najbolj nesrečen v življenju? Glejte, to je bila prva noč v Verdali. Bil sem lačen, truden in ves živ od mrčesa. V temi sem stal zraven postelje in če sem se le vsedel na njo, planila je nesnağa po meni. Iz sobe nisem mogel, ker vrata so bila zaklenjena. Drugih sedem mož je spalo in smrčalo, kakor za stavo, jaz pa sem zdihoval kakor duše v vicah, ki trpé, pa si nič pomagati ne morejo. Edino to jih tolaži, da njih trpljenje ne bo trajalo večno. O kako dolga je bila ta noč!“

„Tudi jaz sem imel v tej vojski nekaj najbolj žalostnih dni svojega življenja“, je odvrnil moj prijatelj. „Kakor hitro je bilo prišlo do bojev v Palestini, so me poslali tje na bojišče. Bil sem vedno v prvem strelnem jarku, kjer sem spovedoval ranjence in jim delil sv. poslednje olje.“

Toda zaradi tega nisem bil nesrečen. Na smrt, ki je kosila na desno in na levo zraven mene, nisem imel časa misliti, z ljubim Bogom pa sem bil račun že napravil. Vzrok moje nesreče je bil čisto poseben. V strelnem jarku smo imeli vsi enako uniformo, kakor cela druga angleška armada. Toda kakor hifro sem prišel v tabor, ki je ležal precej oddaljen od strelnih jarkov, je bila nesreča nad menoj, kakor stenice nad Vami na Malti. Obleči sem namreč moral uniformo škotskega regimenta, pri katerem sem služil. Kratek telovnik, ki je bil pisan kakor sračje perje in mesto hlač kratko pisano žensko krilce, ki še kolen ni pokrivalo, to je bila moja obleka. Vojaki škotskega regimenta imajo namreč uniformo rimskih vojakov, kakor sv. Florijan na oltarju, ali kakor Poncij Pilat na prvem štacijonu sv. križevega pota, ko sodi Kristusa. Toda ta dva sta oblečena bolj dostojno, kakor pa sem bil jaz, ker imata čelado na glavi, jaz pa sem imel mesto nje na glavi pisano čepico z dvema dolgima trakovima, ki sta mi padala kakor dve ženski kiti na hrbet. V tej uniformi z golimi koleni se mi je zdelo, da nisem mašnik, kaj šele menih, temveč da sem prava pustna šema. Takoj prvi dan sem šel h komandantu in sem mu rekel: „Te uniforme jaz ne morem nositi, dajte mi drugo. Jaz sem menih, nosil sem vedno dolgo obleko do peta, tukaj pa kažem gola kolena; nosil sem obrito glavo brez pokrivala, tukaj pa nosim žensko čepico z dolgimi trakovi.“ — „Kaj hočete“, mi je odvrnil komandant, „tudi jaz moram nositi ravno tako obleko in ne morem v tej stvari prav nič spremeniti. Če hočete drugo uniformo, dajte se premestiti h drugemu regimentu. Toda v tem slučaju boste šli v Mezopotamijo, v najbolj nezdrav kraj sedanje vojske.“ — „Meni je vseeno“, sem odgovoril, „naj pridem kamorkoli, le tega kratkega krilca, ki je še za deklice sedmih let nespodobno, tega ne bom nosil.“ — Premestili so me v kratkem res v Mezopotamijo, toda te nesrečne uniforme sem se bil vendarle odkrižal, ki mi je nekaj časa grenila življenje, hujše kakor vsakdanja smrtna nevarnost.“

Glej, dragi bravec, kakšne težave sem imel jaz na Malti in kakšne moj prijatelj v Sv. Deželi med vojsko.

Prvi časi v Verdali.

Dosedaj s svojimi spomini nisem imel posebnih težav; bili so navezani na razne kraje in na gotove čase. Vse drugače pa je s spomini iz Verdale. Kajti polnih pet let sem bil nepretrgoma na enem kraju in le v enem poslopju. Tu ima spomin le malo gotovih opor. Posameznih dogodkov ni mogoče obdržati in večkrat je težko dognati, kaj se je zgodilo poprej in kaj kasneje. Če tudi nas je bilo veliko skupaj, je postalo življenje sčasoma vendarle enolično. En dan je bil drugemu popolnoma podoben. Od sveta smo bili čisto ločeni, obiskati nas nihče ni mogel, vedeli nismo prav nič, kaj se je godilo zunaj Verdale. Bili smo takorekoč živi pokopani.

Nekoč sta se bila sprla dva ujetnika zaradi dneva v tednu. Prvi je trdil, da je četrtek, drugi pa, da je petek. Prišla sta tedaj oba k nama patroma, da bi to vprašanje rešila. Vedela sta, da imava midva cerkveni koledar, katerega so bili Angleži pustili skozi cenzuro, da sva mogla moliti brevir. Nobeden med ujetniki ni imel koledarja. Glejte, tako zelo smo bili ločeni od sveta, tako smo bili zapuščeni!

Več mesecev sem skrbno pisal dnevnik, ga popravljaj in na lepo prepisoval, češ, ko bo vojske konec, bo moj dnevnik za tisek gotov.

Ko pa so nekaj ujetnikov izpustili zaradi bolezni, smo zvedeli, da so jim pobrali vse, kar so imeli pisanega. Odvzeli so jim celo pisma, ki so jih prejeli začasa ujetništva, četudi so šla skozi angleško cenzuro. To mi je pregnalo vsako veselje pisati dnevnik, zato sem prenehal z njim.

Kakor hitro pa sem prišel l. 1919. iz ujetništva, je bila moja prva skrb, da sem si zapisal vse, na karkoli sem se še spominjal. Zapisal pa sem vse v naglici, okrajšano in brez reda. Vendar pa iz teh zapiskov zajemam svoje spomine in jih skušam urediti, kolikor je to mogoče.

Torej drugi dan mojega prihoda v Verdalo je bila vojska s steniciami. In sicer ne le v naši sobi št. 6, temveč tudi po celi vojašnici. Meni je prišel na pomoč moj dobri prijatelj g. Zajec in ž njim g. Bratina, o katerem bomo v naših spominih še večkrat kaj povedali.

Šla sta na delo z ognjem in kladivom. Razdejala sta postelji, mojo in mojega redovnega brata, prevrnila mizo in obe klopi, ter potegnili omari od zidu. Umazani žimnici sta takorekoč zalila s petrolejem, da ste bili videti, kakor oprani. Ožgala sta s strojem za lotanje, ki ga rabijo kleparji, vse železje, vse lesovje, vsak žebelj in vsako luknjico v zidu. Tako so delali po celi vojašnici. Ta dan je bil živ pekel za mrčes v Verdali. Reči moram, da smo mi ujetniki očistili Verdalo tako, kakor ni bila snažna nikdar pred nami in ne bo nikdar za nami.

Kadarkoli sem bil kasneje v zadregi radi teh živali, bil je moj zvesti pomočnik g. Zajec, kateremu se na tem mestu lepo zahvalim. On pa je tudi zvest bravec mojih spominov in še živa priča vsega tega, kar bodo povedali iz Verdale in z Malte.

(Dalje prih.)

P. ANGELIK:

Tretji red in katoliška akcija.

Ubožnica ali stanovanjska hiša?

Neobhodno potrebno je, da se III. red zavzame za onemogle in ostarele člane III. reda. Jasen dokaz temu je, da je n. pr. v Ljubljani okoli 60 članov III. reda v zavodu za onemogle ali kratko povedano v ubožnici. Med temi je nekaj 50 žensk, drugi so moški. Prav tako je v hiralnici sv. Jožefa v Ljubljani nastanjenih 23 članic III. reda. Gotovo to niso kaki delomržni ljudje, tudi ne kaki pijanci ali zapravljivci, drugače bi sploh ne bili v III. redu. To so delavci, ki si kljub svojemu pridnemu delu niso mogli prihraniti toliko, da bi na stara leta imeli udoben dom. To so služkinje, ki so delale po 20, 30 do 50 let in ko niso bile več zmožne za delo so našle svoje zadnje pribežališče v ubožnici. Kakšne so v tem oziru razmere drugod mi ni znano, bodo pa prilično enake.

Po božji zapovedi je človek dolžan skrbeti za svoje življenje. Potrebna je človeku obleka, hrana in tudi stanovanje ali dom. Kdor bi površno sodil bi dejal: Zidajmo torej nove zavode za onemogle, nove hiralnice. Tam dobe ti reveži hrano, dobe stanovanje in če treba tudi obleko. Z vsem so torej preskrbljeni. To je deloma res in zopet ni res. Dobe pač tam hrano, dobe obleko in tudi stanovanje. Toda to še ni vse. Nikakor nočem zabavljati čez ubožnico, ne čez hiralnico. Za ljudi, ki ne vedo kje bodo jedli, s čim se oblačili in nimajo, kamor bi položili

glavo je tak zavod nedvomno velika dobrotà. Toda če bi kdo rekel: Torej zidajmo nove ubožnice itd., bi jaz rekel: Nikar. Kajti po moji sodbi imajo ti zavodi kljub vsej dobrodelnosti vendar tudi velike pomanjkljivosti.

Upoštevatì moramo tu predvsem to, da ti ostareli onemogli ljudje, ki so garali celo življenje želijo predvsem miru in počitka, žele si z eno besedo tudi lastnega doma, pa naj je tudi majhen in skromen. Sobe s štirimi, desetimi ali tudi dvanajstimi posteljami nikakor ne morejo biti tak dom počitka. Vzeti moramo ljudi kakeršni v resnici so in ne smemo si predstavljati, da so le-ti sami svetniki. Kakšno je življenje teh skupaj v eni sobi stanujočih ljudi? Zbrali so se skupaj iz vseh koncev in krajev, zato ima vsak izmed nekaj svojih navad, ki jih star človek težko opusti. Naravno je, da se v sobi kjer je več ljudi, zrak kmalu pokvari. Slabega zraka navajenih to nič ne moti, drugi pa žele večkrat zračiti. Nekateri zebe celo v kresu, drugim je pozno v jeseni še vroče. Nekateri smrče, drugi imajo rahlo spanje in jih vsak šum prebudi. Nekateri (tu moram dati ženskam prednost) bi radé venomer snažile, ribale in brisale prah, drugim se zdi to neumnost. Nekateri bi šli radi zgodaj spat, drugi bi se radi še pomenkovali. Ene muči kašelj cele noči, druge le zjutraj, tako ne morejo nekateri sploh nikoli v miru spati. To velja o moških in ženskah. Kolikor je ljudi, toliko različnih navad imajo in sicer vsak navadno še več.

Vse to so le malenkosti, bo rekel ta ali oni. Morda! Toda le za tiste, ki se morajo vsem tem in še drugim navadam odpovedati morebiti za en dan, en teden ali mesec za časa brezposelnosti, bolezni itd. Toda trajno odpovedovanje, trajne žrtve postanejo mučne, včasih neznosne. Marsikdo in marsikatera bi bila zadovoljna s samo kavo zjutraj in zvečer, če bi se enkrat na dan nasitila, pa bi imela svojo mirno sobico in svoj štedilnik in svoje navade brez prepira, brez žrtev. Zato je bila nad vse hvale vredna misel voditelja ljubljanske tretjeredne skupščine P. Salvatorja Zobca, da je zasnoval „Dom sv. Frančiška“ v Spodnji Šiški. Načrt je po zamisli P. Salvatorja napravil vseučiliški profesor in arhitekt Jože Plečnik. „Dom sv. Frančiška“ predvideva enosobna stanovanja v kateri se lahko v slučaju potrebe ali bolezni postavita tudi dve postelji, malo kuhinjico in vse kar spada k stanovanju.

Tak dom bi moralo imeti vsaj vsako okrožje III. reda, večje skupščine pa še posebej. Domovi bi bili last III. reda. Najemnina bi znašala toliko kolikor bi bilo potrebno, da se plačajo davki in popravila hiše. Gotovo je, da so to naloge, ki jih nikakor ali le po dolgem času zmore posamezna skupščina III. reda, zato bi morali po načelu: Vsi za enega, eden za vse, sodelovati vsi slovenski udje III. reda potom svojega že omenjenega skupnega fonda. V doglednem času bi tako lahko imeli lepo število domov po slovenski zemlji, ki bi nudili zavetje v prvi vrsti onemoglim članom III. reda, po možnosti pa tudi ostalim.

Še eno stvar naj omenim, ki tudi zelo teži stanovavce ubožnic in hiralnic, in ki bi nedvomno težila tudi prebivavce naših domov, zavest namreč, da žive od miloščine. Celo življenje so delali, se trudili, pa kljub vsej pridnosti morajo na stara leta živeti od miloščine. Vem, da to ni sramotno, saj je tako živel tudi naš Zveličar, ki ni imel kamor bi glavo položil, pa vendar je ta zavest bridka in grenka. Potrebno bi bilo zato, da bi se vsi člani III. reda, ki nimajo zadostnega lastnega premoženja, ali nimajo zagotovljene primerne pokojnine dali zavarovati za slučaj bolezni ali onemoglosti. Pa o tem drugič več.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE



P. KRIZOSTOM:

Beda, ki je ni moč popisati.

Frančiškanke Misijonarke Marijine nam slikajo položaj misijonske provincije Scensi na Kitajskem tako skrajno žalostno, da mora pretresti vsako srce, ki ima količkanj ljubezni. Pravijo, da je samo v tej pokrajini umrlo lani za lakoto preko dveh milijonov ljudi. Lakoti so se pridružile razne nalezljive bolezni, zlasti kuga in tifus. Pokolji in uboji so na dnevnem redu. Na grozovit način oskrunjena trupla pričajo, da jedo ljudje v tej skrajni stiski človeško meso.

Hiše stoje izropane ali do cela upostošene. Vso hišno opravo, celo okna, vrata, tla in obleko so prodali ubogi stradajoči za prgišče riža. Ljudje beže iz kraja bede, toda onemogli popadajo na tla, še preden so prišli do borne hrane.

Dež, ki je padel v avgustu 1929, je položaj v toliko izboljšal, da je vžil v duše nekoliko upanja. Toda, kako naj kmetje sejejo, ko pa nimajo semena? In kar vsejejo — ali bodo tudi želi? V Kiansu se že dolgo pripravljajo sovražne čete, da planejo nad ubogo pokrajino Scensi ter ji ugrabijo komaj zrelo žetev.

V tej nesrečni pokrajini imajo frančiškanske sestre tri misijonske postojanke s 24. redovnicami, ki se neprestano borijo s smrtjo, da bi rešile uboge otročičke, ki so jim izročeni. Dan za dnem pobirajo otroke, ki so jih matere zapustile in položile v bližino samostana. So pa tudi matere, ki preneso svoje otroke v samostan na prodaj za kosček kruha, pest koruze, skodelico moke. Ko prejmejo za plačilo skromno jed, se vržejo nanjo, kot tiger na plen in polizejo vse do zadnje mrvice. Toda često jim prinese ta jed smrt, ker se ne znajo zatajevati. Prično zatekati, postajajo modrikasti, nato črni in umrjejo hipno.

Otroci se zgrinjajo k frančiškankam od vseh strani; prihajajo peš ali na vozovih, včasih kar po petdeset hkrati. Toda, v kakšnem stanju! To so pravi okostnjaki: brez obleke, tresoč se v mrazu, s klecajočimi koleno, pokriti z ranami, na smrt bolni. Sestre sprejemajo prav vse te siromačke, tudi če so smrtno bolni. Saj odhajajo iz misijonskega zavoda prav vsi v nebesa.

Pogled na koleg bi moral presuniti prav vsakega; to je dom najhujših črvčkov. V njem se plazijo otroci brez nogavic in brez čev-

ljev, oblečeni v ozko kratko srajčko, sešito iz zadnjih krp, ki so jih redovnice še imele. Kako je mogoče na ta način zaščititi otroke pred mrazom, ki se bliža?

Sestre so žrtvovale vse in omagujejo. Nekaj jih je že resno zbolelo. V Ting-yuen-Fangu je ena izmed njih, s. Marija Ludovika, umrla v 49. letu starosti. 29 let je preživela v redu in 22 v misijonu. Z delom preobložena, je do konca vršila svoje dolžnosti, ne da bi se količkaj pritoževala. Ko jo je napadla mrzlica, je bil njen organizem že tako oslavljen, da je bil vsak odpor brezuspešen. Ko jo je prišel blagoslovit



Sestre delijo hrano gladujočim.

ondotni višji pastir msg. Tessiatore, in jo vprašal, če namerava oditi v nebesa, mu je odgovorila: „Zdi se mi, da je še malo prezgodaj. Ali kaj hočem? Božja volja je, zato je treba oditi.“ In zares je odšla mirna in tiha, kakor je živila.

Še preden je dospelo poročilo o njeni smrti v Evropo, je prišel telegram, da je umrla tudi ondotna prednica M. Marija Asumpta. Nočno čutje, pomanjkanje vsega najpotrebnejšega, zlasti pa skrbi za otroke so jo vrgle v prezgodnji grob. — Šest tednov nato je pobral tifus M. Marijo Mihaelo. Slednjič pa se je lotila smrt patrov frančiškanov v istem misijonu.

To je šele začetek. Leto 1930. bo za vso pokrajino Scensi usodno. Vsem misijonarjem preti najhujše.

Mati vizitatorica, ki je prišla lani 1. oktobra v Tong-yuen-Fang, je kar strmela nad nepopisnim junaštvom ondotnih misijonark. Takole pripoveduje: „Pogled na zavod je pretresljiv. Zrak je okužen. Hrana do skrajnosti omejena. Ni kruha, ne krompirja, ne riža in sredstev, da bi si kupile bolne sestre potrebnega mesa... Silno težko je dobiti jajca. Sestre misijonarke pa pri vsem tem strašnem trpljenju ne črhnejo niti besedice tožbe. — Redovnice so dospele do skrajne bede. Edini vir dohodkov so prispevki Sv. Definstva in darovi usmiljenih src. — Radi premajhnih dohodkov je bilo nujno, da so v Sianfou in v Tong-yuen-Fangu skrčili število uslužbencev. Zato je pa padlo še tisto težko delo na ramena ubogih redovnic. Delo, ki ga vrše junaške misijonarke je naravnost nadčloveško. — Zavod v Tong-yuen-Fangu je sprejel poleg svojih 170 običajnih sirot, še 800 otročičev in sprejema še vedno nove. Toda ti siromački umirajo, umirajo... Preko tristo so jih že pokopale naše sestre same, ker ni grobarjev...“

To je torej slika nezaslišane bede v misijonskih postajah pokrajine Scensi. Ljudje, ki bi lahko odpomogli tej bedi vsaj deloma, to so delavci, so se razkropili v druge pokrajine, da si poiščejo kruha. Ni zidarjev, ne mizarjev za nujna popravila. Okrog misijonark se preriva na stotine beračev in bolnih otrok, ki jim gleda smrt iz oči. Povsod, kamor se človek ozre, sama stiska. In tam na obzorju grozi krvavo žarenje požarov in vojske.

Vi, ki ste brali vest o tej skrajni bedi in ste žrtvovali tem misijonom v prid majhno podporo, vedite, da ste pomagali najbednejšim svojim bratom.

H. B.:

Biserni jubilantini III. reda.

Šele sedaj smo zvedeli, da je preteklega 11. novembra v Grgarju pod sv. Goro umrla mati tamkajšnjega g. župnika Filipiča. Katarina Filipič, v častitljivi starosti 80 let. Izmed teh jih je 60 preživela v III. redu. Bila je vzorna tretjerednica, vtelešeno krščansko pravilo: Moli in delaj! Še staro, strožje vodilo III. reda ji je bilo sveto. Ne samo 12, nad 50 očenašev je dnevno zmolila kot redovno molitev. Sicer je pa vedno molila, koder je hodila. Silno strogo je držala poste. Ob petkih si ni upala čez dan niti ene črešnje v usta dati. Nad vse je spoštovala duhovnike. Kakor je bila drugače varčna gospodinja, za postrežbo duhovnikov je dala vse. Svoji hčerki je zopet in zopet polagala na srce: Vedi, ti moške nosijo blagoslov v hišo! Bog ji je to spoštovanje do duhovnikov očividno že na tem svetu poplačal. Bila je deležna redke sreče, da je sedem duhovnikov stalo okrog njene smrtne postelje, ko je umirala. K zadnjemu počitku jo je spremilo 20 duhovnikov. — Dokler bodo na drevesu tretjega reda dozorevali taki sadovi, se bo samega sebe obrodil, kdor bo proti njemu.



P. HUGO:

A. Splošni.

Stanje katoliških misijonov.

Vatikanska tiskarna je izdala 546 strani obsegajočo splošno statistiko katoliških misijonov. Iz nje posnemamo, da se v misijonih, ki so podrejeni kongregaciji za razširjanje sv. vere, udeležuje nad 500 raznih moških in ženskih misijonskih redov in družb. Na misijonskih poljih deluje 46.174 misijonarjev in misijonark. Med temi je 12.952 duhovnikov, 5110 bratov in 28.112 sester, ki pripadajo 51 različnim narodom. Med duhovniki je 4305 domačinov, med sestrmi pa 11.399 domačink. Tej armadi poveljuje 281 škofov in 91 misijonskih prefektov. Pomožna misijonska armada šteje 51.527 katehistov, 38.679 učiteljskih moči in 25.648 krstitev. Po misijonskih bolnišnicah in v službi misijonov deluje 226 zdravnikov in 855 izvežbanih bolniških strežnic. Vsega misijonskega osebja skupaj je tedaj 163.615. Vseh katoličanov, ki jih oskrbujejo je 13.345.373.

Nova vera v Jugoslaviji.

Ni sicer čisto nova. Povojni otrok je. Lani 1. jun. je bila priznana. A domač pridelek je, ločina pravoslavja. „Sijonizem Novega Testamenta“ se imenuje. Mala je še, gorčično zrno. Polnopravnih vernih, to je takih, ki so krščeni, šteje okrog 100 in več takih, ki se pripravljajo na krst. Oglejmo si jo malo. Organizirana je tako-le: Vrhovni poglavar

se imenuje apostol. Njemu je ustavno podrejenih 12 škofov. Točasno ima samo enega. Nižje svečeništvo obstoja iz dijakonov, učnikov in pridigarjev. Viri, iz katerih zajema svoj nauk so štirje evangeliji, pisma sv. Pavla in Skrivno razodenje. A ta nauk tolmači po svoje. Veruje v sv. Trojico, ki je pa po včlovečenju druge božje osebe nekako raztrgana. Čaka drugega Kristusovega prihoda, s katerim računa v l. 2340., tedaj čez 410 let. Takrat bo Kristus na zemlji ustanovil tisočletno kraljestvo. To bo prvo vsajenje. Kot izvoljeni tega kraljestva bodo vsi oni, ki niso častili „bestije“, to je rimskega papeža. Za tem sledi drugo vsajenje in poslednja sodba. Kristus se bo s svojimi kot zmagovavec vrnil k Očetu in bo zopet en troedini Bog. Za нравno podlago ima nova „sijonska cerkev“ deset božjih zapovedi. Poleg teh pa še troje prepovedi. Kdor hoče biti med izvoljenimi, ne sme jesti svinjskega in zajčjega mesa, ter ene vrste rib. Kot posvečevalna sredstva pozna krst, spoved in obhajilo pred krstom, ter Gospodovo večerjo trikrat na leto. Tudi zakon prizna, a le pred svojim škofom sklenjenega in civilnega, ne pa pravoslavnega, še manj seveda katoliškega. Bogoslužje obstoja iz molitev, petja, umivanja nog in Gospodove večerje. Češčenje svetih podob, tudi križa, zameta. Kakih cerkva ne potrebuje. Grešniki se sami sebe izobčijo iz cerkve. Vse skupaj je neka

mešanica starokrščanske discipline, raznih krivih ver, kot n. pr. milenarizma, ikonoklazma, adventizma in lastne domišljije. S Prešernovo „Nezakonsko materjo“ bi dejal: Kaj je pa tebe treba bilo!

Žrtve ruskega preganjanja.

Po ugotovitvah zajetih iz boljše-
viških uradnih izjav, je število žr-
tev ruskega preganjanja sledeče:
Umorjenih je bilo 11 škofov, 1500
duhovnikov in 7000 redovnikov oz.
redovnic. Po raznih ječah še zdihuje
48 škofov, 3700 duhovnikov in 8000
redovnikov oz. redovnic. Števila kr-
vavih in nekrvavih lajiških žrtv ni
mogoče ugotoviti, ker puške nepre-
stano pokajo. Pravoslavni škof Se-
rafin je na protestnem zborovanju
v Zofiji podal naslednje izvestne po-
drobnosti o mučeniških žrtvah: Pe-
trograjski metropolit Benjamin je
bil nategnjen na ladijsko vesljavno
kolo, ki ga je vrtelo, dokler ni izdih-
nil. Nadškof Andronik je bil živ po-
kopan, istotako škof Teofan. Škof
Izidor je bil s kolom preboden. Škof
Amonij je bil privezan konju na
rep, ki je divjal z njim okrog, do-
kler ga ni popolnoma razbil itd.
Da, da: Odrešenik sveta, reši Rusijo!

Nov katekizem.

Bivši državni tajnik sv. očeta kar-
dinal Gasparri, se že delj časa bavi s
sestavo splošnega katekizma za celo
Cerkev. Da bi tudi splošno ustrezal,
je zamišljen načrt predložil vsem
škofom in redovnim poglavarjem.
Ti naj bi ga s svojimi strokovnjaki
vsestransko pretresli in prereševali,
ter stavili svoje protipredloge. Ta
način se je visokemu pisatelju pri
izdajanju novega cerkvenega zakonika
izvrstno posrečil. Po priznanju ve-
ščakov nima nobena država tako glo-
boko zamišljena zakonika, kot ka-
toliška cerkev. To mu je dalo po-
gum, da hoče na podoben način se-
staviti še splošni katekizem. Po že
dovršenem delu soditi, bo novi ka-
tekizem razdeljen v tri dele. Prvi del,

namenjen otrokom, bo v kakih 30
vprašanih obdelal temeljne pojme
vere. Drugi del, za odrasčajoče, bo
vseboval celotni versko-moralni na-
uk. Tretji del, za dozorele, bo nudil
še globlji pogled v versko-moralno
zakladnico Cerkve, s posebnim ozi-
rom na obrambno in liturgično plat
katoliškega nauka. Izvirnik bo izšel
v latinskem jeziku. Vsak narod si bo
oskrbel natančno prestavo. To bo
katoliško edinstvo le še bolj učvrstilo.

Berlin svojemu prvemu kat. škofu.

Katoličani nemške prestolice so
svečano sprejeli svojega prvega ško-
fa Msg. Schreiberja. Slavnostni spre-
jem se je vršil 20. nov. v ogromni
dvorani športne palače, ki pa ni
zmogla prevelikega navala. Vseh, ki
so hoteli pozdraviti svojega nadpa-
stirja je bilo 12.000. Mnogo jih je po-
več ur čakalo, da bi se prerili v
dvorano, a je bila prenabita. Ni
čuda, saj je v Berlinu okrog 400.000
katoličanov. Prej jih je bilo še več.
Povojna kriza je mnoge pregnala
ven, za zaslužkom. In vsi ti stotisoči
niso imeli svojega škofa, ker po Vi-
ljemovem pojmovanju to ne bi bilo
v skladu s protestantskim Rimom.
Odtod to veselje katoličanov. Škof
je imel ob tej priliki pomenljiv na-
govor, ki ga je zaključil z besedami:
„Bodite uverjeni, da bo prvi ber-
linski škof ljudski škof, v najboljšem
pomenu besede.“

Komunisti znajo.

V Holandiji so katoličani, prote-
stanti in judje skupaj manifestirali
in protestirali proti preganjanju v
Rusiji. V raznih večjih mestih so bili
protestni shodi. V Amsterdamu, kjer
je mnogo komunistov, so ti hoteli
shod razbiti, kar je pa policija pre-
prečila. Ker jim to ni uspelo, so se
poslužili zvijače. Dali so ponarediti
vstopnice za shod. Kakih 500 so jih
razdelili, ko je policija tudi to zvijačo
odkrila in dotične nepovabljenega
ste pred vhodom v dvorano zavrnila.
Tako se je moglo protestno zboro-
vanje mirno izvršiti.

Stanje kapucinskega reda.

Kapucinski red šteje sedaj 11.672 članov. Med temi je 5646 patrov, 2523 klerikov in 3503 bratov. Vseh samostanov po celém svetu imajo kapucini 890, redovnih pokrajin pa 55. V serafskih semeniščih je 4133 gojencev. V Jugoslaviji imajo kapucini pet samostanov v Sloveniji, namreč v Celju, Mariboru, Ptuj, Krškem in Škofji Loki, pet pa v hrvaških deželah, namreč v Varaždinu, Osijeku, Karlobagu, Splitu in Dubrovniku. Slovenskih in hrvaških kapucinov skupaj je samo 138, čeprav bi jih lahko bilo še veliko več, zakaj v nekaterih delih jugoslavije ni nobenega kapucinskega samostana, na primer v Vojvodini ali pa v Bosni. Zato pa se sprejemajo v kapucinski red vsi tisti dijaki, ki so z dobrim uspehom dovršili vsaj štiri razrede humanistične ali pa šest razredov realne gimnazije in ki čutijo v sebi poklic za samostansko življenje in veselje za apostolsko delovanje med domačim ljudstvom. Ves nadaljni študij v samostanu je popolnoma brezplačen. Za sprejem je treba pisati na sledeči naslov: Kapucinski provincijalat v Celju.

Franciščani v Albaniji.

Kakor posnemamo iz pisma tamkajšnjega franciščanskega provincijala P. Prennushija, se naši albanški sobratje na vseh poljih jako živahno gibljejo in žanjejo za svoje delo pri višjih in nižjih mnogo priznanja. Številke nam bodo njih delo najkrajše ocenile. V Skodri (Skutari) je 12 patrov. Ti vodijo eno gimnazijo, en kolegij in eno ljudsko šolo. Razun tega katehizirajo dve šoli sester franciščank. Poleg domače cerkve, kjer je središče verskega življenja, oskrbujejo dušno pastirstvo še v dveh drugih mestnih cerkvicah, ter v državni jetnišnici. Veliko dela in truda jim povzroča

tiskovni apostolat. V lastni tiskarni tiskajo in izdajajo tri liste: „Dani-co“, znanstveno revijo na 62 straneh, mesečnik „Glasnik sv. Antona“ in tednik kot župnijsko glasilo. Kako narod ceni njih versko narodno delo, priča to, da ima mesto že tri ulice, ki nosijo franciščanska imena. Ena se imenuje ulica svetega Frančiška, druga ulica sv. Antona, tretja pa ulica P. Štefana Giecova, ki je bil nedavno zavrtno umorjen.

Srebrni škofovski jubilej.

Apostolski delegat za Sirijo in Libanon, nadškof-frančiškan Fredian Gianini, bivši kustos Svete dežele, je praznoval svoj srebrni škofovski jubilej. Slovesnost se je vršila pri oo. jezuitih v Beirutu. Tamkajšnji rektor je vzel za predmet svojemu jubilejnemu govoru nadškofovo geslo; Luč in ljubezen. Slavlje je bilo veliko. Med drugimi cerkvenimi in svetnimi dostojanstveniki se ga je udeležilo 25 škofov vzhodnega obreda. Po cerkvenih slovesnostih se je vršil banket v hotelu Royal. Predsednik libanonske republike je jubilantu pripel na prsi zaslužno svetinjo. Njegovi častivci so mu poklonili lepo vsoto 50.000 frankov. Sprejel jo je, a takoj poklonil jezuitskemu rektorju kot temeljno glavnico za neki nameravani dobrodelni zavod.

Klarise v Maroku.

Klicu sv. očeta, da bi tudi premišljevalni redovi sodelovali pri vnanjih misijonih so se odzvale tudi klarise, drugi red sv. Frančiška. Lani so odšle v Brazilijo. Letos pa so začele na misijonskem polju, kjer je zastavil že sv. Frančišek, med saraceni. Dne 6. marca je bil v Casablanki, v Maroku, blagoslovljen njih prvi misijonski samostan med saraceni. Apostolski vikar Msg. Vielle, O. F. M. je v svojem otvoritvenem govoru med drugim omenil,

kako so nekdanj divji saraceni bežali, ko jim je stopila nasproti sv. Klara z Najsvetejšim, da obvaruje svoje duhovne hčerke. Naj bi bilo odslej Najsvetejše, pred katerim bodo sestre klečale in se žrtvovale, magnet za saracenske duše.

Znamenita relikvija sv. Antona.

Bavarski frančiškani so v posesti velike relikvije sv. Antona — glavne kosti od rame do komolca. Ludvig Bavarski jo je l. 1330. prinesel s svojega vojnega pohoda proti papežu Janezu XXII. Dobili so jo monakovski frančiškani in jo izpostavili javnemu češčenju. Ko so morali l. 1802. pred Napoleonom bežati, so relikvijo vzeli s seboj. L. 1827. so se z isto tudi vrnili na svoje nekdanje mesto pri sv. Ani. Toda med domačim kulturnim bojem se je s samostanskim arhivom izgubila tudi takozvana „authentica“, to je cerkveno uradno potrdilo, da je relikvija res pristna. Ker brez te po cerkvenih postavah nobena relikvija ne sme biti izpostavljena javnemu češčenju, so jo morali umakniti iz cerkve. Sedaj so jo znova izpostavili, potem ko je kardinal Faulhaber na podlagi zgodovine uradno potrdil, da je relikvija pristna.

Frančiškanke Marijine misijonarke.

Po najnovejši statistiki je to najmočnejša ženska redovna družba, dasi je šele pred tremi leti obhajala svoj zlati jubilej. Sedaj šteje 5600 sester misijonark. Od 223 redovnih hiš jih je 158 v raznih zunanjih misijonih Azije, Afrike, Amerike in Oceanije. Samožrtvovanje sester se najlepše kaže v tem, ker oskrbujejo največ zavetišč za gobave, 9 po številu s 1939 gobavci. Kjer se odpre kako novo tako zavetišče, imajo one vedno preveč sester na razpolago. Pod njih materinskim varstvom je nadalje 50.000 otrok. Letno preskrbljujejo trem milijonom bolnikov potrebna zdravila. Preteklo leto so krstile 45.000 otrok in od-

raslih. V vnanje misijone jih je lani odšlo 112.

Družinsko skrbstvo.

Breslavski tretji red že dolgo z uspehom vodi družinsko oskrbo. Ta njegov dobrodelni apostolat mu je sedaj odkazala tudi organizirana katoliška akcija in ga včlanila svojemu celotnemu programu. Iz poročila za l. 1928. posnemamo, da obstoja ta apostolat v 15 župnijah. Dejansko ga je vodilo 166 tretjerednic. Od teh jih je 66 po družinah izvrševalo krščanska dela usmiljenja, 100 pa jih je šivalo obleko za uboge. Bolniške strežnice so imele v oskrbi 365 bolnikov. Razdeljenih jim je bilo 3906 porcij hrane. Oskrba je zahtevala 1805 bolniških obiskov, 612 potov do zdravnikov in raznih oblasti ter 1080 posredovanj pri zaupnicah in pomočnicah. Pri tem apostolatu zaposlene članice so imele za poglabitev v krščanski ljubezni lastne duhovne vaje. Šivalni oddelek je izgotovil 3425 kosov obleke. Obdarovanih je bilo 605 oseb. Vse to delo krščanskega usmiljenja je bilo izvršeno za: Bog povrni!

Nemški tretji red.

Vse nemške provincije skupaj štejejo 1949 tretjeredniških skupščin z 200.387 člani. Bavarska provinca ima 476 skupščin in 40.502 člana. Kolinska provinca 228 skupščin s 27.010 člani. Saksonska provinca 221 skupščin z 25.427 udi. Šlezka provinca 410 skupščin s 50.300 udi. Turingijska provinca 415 skupščin in 34.190 člani. Tirolska provinca 174 skupščin s 14.700 udi. Dunajska provinca 8 skupščin s 5158 člani. Komisariat v Bocnu 21 skupščin s 3100 udi. — Statistika slovenskega III. reda še ni gotova. To-liko je pa gotovo, da o 60.000 član-ih, kakor se je domnevalo, ne more biti govora. Po dosedanjih ugotovitvah število živčih ne bo presegalo 25.000.

V vrtu Getsemani so tiho soboto odkrili pet bomb. Komu so bile namenjene, še ni pojasnjeno. Velikonočno razpoloženje je bilo radi tega v Jeruzalemu precej skaljeno.

Najlepši vzor za mlada dekleta je „prebl. Devica kristjanov“. Tako v svojih govorih na žensko mladino ob vsaki priliki povdarja nek japonski vseučiliški profesor v Kyōto — pagan.

Združene katoliške socialne organizacije v Franciji so započele akcijo, naj se mater vrne domu in otrokom. Možu-očetu naj se zviša plača, da bo lahko preživel svojo družino, ne da bi ženi-materi bilo treba ven za delom in zaslužkom.

Ameriški katoličani imajo vsako nedeljo od 6—7 svojo „Radio-uro“. Vspehi so presenetljivi. Od vseh strani se oglašajo resnice žejni in lačni, da bi se jim doposlala pisana ali tiskana verska predavanja, v svrhu nadaljnegā študija.

Amerikanci so „Materinski dan“ prekrstili v „Dan Matere človeškega rodu“. Seveda so to storili le katoličani. Tako bo „Materinski dan“, ki se je že po vsem svetu udomačil, ne samo praznik otrok, ampak tudi mater. Obojim bo ta dan najlepši vzor matere zablestel pred očmi.

Slovito westminstersko stolnico v Londonu bodo vso obložili z mozaikom. Delo bo trajalo 200 let. V ta namen bodo ustanovili posebno stalno šolo in delavnico.

Kardinalski zbor šteje sedaj samo 60 članov. Med temi je 28 Italijanov in 32 drugih narodnosti. Polnoštevilni kardinalski zbor ima 70 članov.

Ameriški Slovenci so v svoji metropoli Clevelandu letos prvič uprizorili Kristusovo trpljenje. Na-

stopilo je 120 oseb. Angleška kritika se je jako pohvalno izrazila o uprizoritvi.

Srebrno sv. mašo je obhajal na ameriških Brezjah Rev. Benvenut Vinkler, slovenski frančiškan, svoj čas kaplan pri Marijinem Oznanenju v Ljubljani. Bog mu daj dočakati še zlato.

Na japonski božji poti boga Ebisu, ki je bog sreče, se je letos meseca januarja, ko je glavni shod, zbralo 700.000 romarjev. Iz tega se vidi, da tudi Japonci radi romajo. Samo na pravi naslov se ne obračajo.

Tudi nemški socialisti obsojajo kulturni škandal v Rusiji. Seve, ne iz kakih idealnih namenov. Njih vodilno glasilo „Vorwärts“ (Naprej) pravi, da med tem ko socialistične organizacije s paznim očesom zasledujejo kretanje papeškega Rima, iz Moskve padajo težke batine po njih hrbtu. Čas bi bil, da bi započele gibanje proti Moskvi.

Na karolinskem vseučilišču v Pragi je promovirala za doktorico modroslovja prva redovnica-uršulinica, S. Terezija Marešova. Promocija je bila jako slovesna. Sestra je deseti otrok nekega bivšega šolskega ravnatelja.

V Združenih državah je še 10.555 katoliških župnij, ki nimajo lastnih župnijskih šol, ampak samo državne, ki so brezverske. Sedaj snujejo katoličani načrt, kako bi se dalo temu potom počitniških kurzov odpomoci.

Nadškof v San Francisco (Severna Amerika) je izdal strogo naredbo glede cerkvene glasbe. Za razne komade katerekoli svetne glazbe v cerkvi ni in ne sme biti mesta. Edini cerkveni glazbeni instrument morajo biti orglje.



????????? VPRAŠALNI KOTICEK ??????????

P. HUGO:

1. Ali smem oglašati v nekatoliškem listu, ker je to bolj uspešno? — S. F.

Samo na sebi to ni dovoljeno, ker se s tem podpira veri, pravnosti in Cerkvi sovražni tisk. A če ima kdo za to sorazmerno važen vzrok, more to storiti brez greha. V vašem slučaju bi bil vzrok zadošten, samo če je resničen.

2. Do sedaj sem imela navado darovati vse odpustke dušam v vicah brez razločka. Pred kratkim so mi pa mati umrli. Ali imam kot otrok dolžnost, jih odslej zanje darovati. — S. F.

Bi rekel — da. Sicer jih bo pa Bog sam materi v prid obrnil, ako so potrebni, ker je naravno, da hoče otrok najprej tistim pomagati, katerim največ dolguje in so mu bili najdražji.

3. Ali more ena svetinjšica vse škapulirje nadomestiti? — S. Z.
Da vse, razun tretjeredniških, kakor je bilo že enkrat odgovorjeno. Paziti je treba, da je svetinjšica prava. Na predni strani mora imeti podobno presv. Srca Jezusovega, na zadnji strani pa kako Marijino podobo. In tolikokrat mora biti svetinjšica blagoslovljena, kolikor škapulirjev naj nadomešča.

4. Kaj je bolje, ali če molim mali oficij slovensko, ali latinsko, kar le deloma razumem? — S. Z.

Ker je Mali oficij cerkvena molitev, bi se morala opravljati v latinskem jeziku. To je bilo ponovno tudi izrecno določeno, 6. maja 1887 in 13. sept. 1888. A to velja samo če se skupno in javno v cerkvi moli. Zasebno se ga lahko opravlja v narodnem jeziku, pa tudi skupno, a pri zaprtih vratih. Ako se ga pa skupno javno moli v narodnem jeziku, ni odpustkov.

5. Ali smem za popolni odpustek, za katerega je predpisan obisk cerkve in molitev po namenu sv. očeta, v cerkvi samo en Očenaš zmoliti, ostale pa po poti, ker nimam časa? — S. Z.

Strogo vzeto bi to ne bilo v redu, odkar se zahteva vsaj 5 Očenašev. A če bi res ne mogli več v cerkvi zmoliti kot en Očenaš, bi bil zadostni vzrok spovednika prositi za spregled oz. premembo.

6. Kaj je bolje, ali da grem v župno cerkev, kjer je nemška pridiga, ki je ne razumem, ali v tujo cerkev, kjer se slovensko pridiga? — ...

V tem slučaju bo pač bolje, da hodite tja, kjer tudi pridigo razumete. A kljub temu imejte župno cerkev za svojo mater.

7. Ali naj se izogibam zašli prijateljici, ali naj občujem z njo, morda se vendar poboljša? — ...

Če ni nevarnosti, da bi Vas ona za seboj potegnila, ne zavržite je, ampak skušajte jo rešiti.



P. KRIZOSTOM:

Prvo in poslednje sv. obhajilo.

Bliža se slavnostna procesija prvoobhajanjčkov z gorečimi svečami v rokah. Na čelu nosi ministrant banderce; za njim stopajo presrečni otroci, belo oblečeni in s cvetjem ozaljšani, svojemu Ženinu naproti. Preko cerkvenega trga se pomika procesija, mimo hiše starega bolnega gospoda župnika, mimo župnišča, ki leži cerkvi ravno nasproti. Zvonovi zvonijo tako čudovito lepo, kot pač noben dan v letu, niti na sveti božični in velikonočni praznik ne.

„Prosim, sestra... dvignite me nekoliko,“ zaprosi usmiljenko na smrt bolni župnik s slabotnim glasom. „Še enkrat... bi rad videl... svoje otroke.“

Sestra mu dvigne glavo ter jo podloži z blazino. Trudne, s smrtno senco zamrežene oči upre bolnik v procesijo, ki gre po stopnjicah v svetišče. Postelja je stala tako, da je mogel gledati skozi okno v široko odprto cerkev.

Glejte jih, kako gredo božjemu Jagnjetu naproti — ljubi otroci, ki jih je stari župnik krstil, jih poučeval o verskih resnicah, jih pripravljaj za najlepši dan življenja... on bi jim moral deliti danes angelski kruh. Pa leži v postelji hudo bolan. Mlad duhovnik iz sosednje fаре vodi njegove ljubljence k božji mizi. Oči mu postanejo vlažne, njegove ustne pa vzdrrhte:

„Gospod, kakor hočeš! Če me pokličeš... pripravljen sem... tudi danes, še to uro... Tvoja volja se zgodi!“

Dobro je vedel, da je njegova bolniška postelja obenem smrtna postelja in da je njegovo življenje pojemaajoča svečka, ki bo zdaj-zdaj ugasnila.

Minulo nedeljo je še opravil službo božjo, potem pa je legel. Danes je povsem pripravljen slediti Gospodovemu klicu. Le, ko je zagledal svoje otroke, ga je zaskelilo srce. Kako srečni so! Gotovo mislijo vsi na svojega bolnega dušnega pastirja in molijo zanj.

Zvonovi so utihnili. Procesija je že v cerkvi. Orgle bučijo. Veličastno opravilo se je že pričelo.

Izmučen zapre starček svoje oči. Z roko grabi proti srcu, ki bije tako nedopovedljivo trdo. Njegov obraz smrtno prebledi.

Skrbeče se nagne k njemu sestra in mu vlije v usta žličko okrepčevalne tekočine.

Kmalu se bolnik zopet zave in govori s težavo: „Sestra... molite... za moje... otroke. Moj Zveličar... tebi jih darujem! Ne dopusti, da bi bil kdo izmed njih... pogubljen... Ohrani jih nedolžne...“

Rahlo se premikajo njegove ustnice v tihi molitvi. Kadar odpre oči, zamiglja pred njim celo morje sveč. Skozi široko odprta cerkvena



Pustite otročičem, naj pridejo k meni.

vrata more razločiti duhovnika v prazničnem plašču in tam pred obhajilno mizo celo polje belih lilij — prvoobhajančkov. — Krstno obljubo so že ponovili, zdaj molijo in pojo ter se pripravljajo na veliki trenotek, ko bo stopil v njihova srca Kristus — Kralj.

Zvonček zveni za darovanje — za predglasje — za povzdigovanje.

Približal se je trenotek vročega hrepenenja. Mašnik izgovarja otroci prav počasi: „Gospod, nisem vreden...“

Orgle igrajo mehko, skrivnostno pesem. V cerkvi polzijo mnogim solze preko lic. Marsikateri, ki je bil že dolgo mlačen, se je spomnil na

srečo svojega prvega sv. obhajila — in morda je zrastel v njegovi duši čudež milosti kot nežna pomladna cvetka...

Vedno iskrenejše postajajo molitve umirajočega župnika. Solze globokega ganotja mu gore v trudnih očeh.

Sestra, ki ima prav tako zasolzene oči, prižge sveče na oltarčku ob postelji.

Tedaj zatrepeta zunaj nežni glas zvončka in iz cerkve se razlije prekrasen sprevod. Na čelu ministrantje s svečami in kadilnicami, nato duhovnik s sv. popotnico, za njim pa otročiči, ki so pravkar prvič prešli Gospoda.

Sestra nekoliko dvigne bolnika, ki željno pričakuje visoki obisk.

Vrata se odpro. Kralj nebes in zemlje prestopi prag bolniške sobe. Otroci pokleknejo okrog postelje, molijo in pritajeno zdihujejo.

Božji Zveličar se je združil tedaj zadnjikrat v sv. obhajilu s svojim zvestim služabnikom, ki Ga je tisočkrat in tisočkrat poklical iz zlatih nebes na oltar in Ga nešteto krat nosil k bolnikom.

Ko je župnik zavžil sv. popotnico, je zažarel z njegovega obraza blažen mir.

„Gospod, v tvoje roke...“ Dalje ni mogel, zakaj pograbil ga je nenaden krč. Obraz mu je posinel. — Ali je to že smrt?

Z dušečim glasom je molil gospod kaplan zahvalo po sv. obhajilu; otroci pa so glasno jokali. — Tedaj odpre bolnik še enkrat svoje oči in zašepeče: „Rad... bi še... zadnjikrat blagoslovil... svoje otročiče...“

Vsi se primaknejo tesneje k postelji. Župnik jim govori šepetaje:

„Z Bogom... ljubi otročiči! Ne pozabite... nikdar... nikdar... dneva... vašega prvega sv. obhajila. Ostanite zvesti... Gospodu! Nikdar ga ne pozabite. Pa... mene... se včasih... spomnite. Zadnjikrat vas... blagoslovim.... Gospod Jezus, tebi priporočim te.... malčke... Ne dovoli, da bi se... kateri izmed njih pogubil...“

Starček je dvignil roko v blagoslov in vsi so se pokrižali.

Tedaj so otroci glasno zajokali. Po vrsti so mu vsi poljubili roko; govoriti pa niso mogli.

Dan prvega sv. obhajila otrok je bil za starega župnika dan zadnjega sv. obhajila.

Tisti dan zvečer so se oglasili zvonovi, pa ne veselo, temveč žalostno tožno. Oznanjali so, da je umrl dobri pastir, oče svoje župnije, prijatelj otrok in ljubljeneц vseh ubogih ter zapuščenih.

K sv. očetu Francišku je odšel.

Kar bojim se vam povedati. Ne boste mi verjeli. In vendar je res: naš Stojanček je umrl. Kar naglo nas je zapustil. Naveličal se je naše puščobe in dolgočasnosti, pa je zletel med angelska krdela. Stojanček! tako radi smo te imeli, saj si bil srčno dober, vedno si se smehljaj; pa tih si bil in miren, da te še čutili nismo. Vemo vsi dobro, zakaj te je ljubi Jezus tako hitro vzel iz naše sredine. Rad te je imel. In ti si imel rad Jezusa. Ali ni bilo tvoje največje veselje sv. obhajilo? Gospod ti je tudi zadnje trenutke življenja naklonil to milost, da si pokrepcan z Njegovim svetim Kruhom odšel v večnost.



*Franciškov križar Stojan Rebec,
umrl 23. aprila 1930.*

Stojan križar na smrtni postelji, na veliki petek — na praznik križa. Ko je ležal šest dni pozneje na mrtvaškem odru v snežnobeli obleki, se mu je lesketal na prsih križec, okrog pasu pa se mu je vil blagoslovljeni pas.

Bil je Stojan junaški križar. Svoje junaštvo je na najlepši način pokazal s potrpežljivim prenašanjem hudih bolečin, ki mu ji jih je poslal Gospod. Njegova dobra učiteljica č. s. Hermina iz Marijanišča, ki ga je vsak dan obiskala v bolnici, kar verjeti ni mogla, da more tak droben deček toliko pretrpeti. Tožil ni nikdar; le umreti si je želel zelo.

Stojan! Tvoji starši žalujejo za teboj; tako prazno in pusto jim je brez tebe. Ti, ki si v bližini velikonočnega Jagnjeta, prosi zanje, da jih Gospod potolaži. Pa še za nas prosi: zame in za vse križarje, pa svetemu Francišku nas toplo, toplo priporoči!

P. ANGELIK:

Kronika III. reda.

ŠT. ILJ PRI VELENJU, okr. Marija Nazaret; ust. 15. 9. 1914; voditelj: Schreiner Franc, župnik; odbor: Koren Janez, Zorin Helena, Miklavzin Jožefa, Košak Franca; število članov: moških 15, ženskih 65, v novicijatu 3; naročnikov Cvetja: 6; okoliš skupščine: 903 duš.

BEGUNJE PRI CERKNICI, okr. Ljubljana; ust. 5. 10. 1919; voditelj: Ježek Matej, župnik; odbor: Popek Janez, Zrimšek Jurij.

Debevec Janez, Meden Jurij, Kranjc Janez, Meden Frančiška, Štalar Te-
rezija, Korošec Marija, Meden Marija, Tomšič Marija; število čla-
nov: moških 22, ženskih 88; naročnikov Cvetja: 29; delu-
joči odsek: dobrodelni; okoliš skupščine: 1300 duš.

RIBNICA NA POHORJU, okr. Maribor; ust. 29. 3. 1886; vodi-
telj: Fišer Andrej, duhovni svetnik in župnik; odbor: Držečnik
Luka, Rojer Karl, Koper Lenart, Podlesnik Roza, Zapečnik Jožefa,
Urant Marija, Držečnik Roza, Kozjak Marija, Miklavc Zofija; število
članov: moških 9, ženskih: 87, v novicijatu: 6; naročnikov
Cvetja: 9; okoliš skupščine 2600 duš.

SV. ANTON V SLOVENSKIH GORICAH, okr. Sv. Trojica v Slov.
goricah; ust. 13. 5. 1928; voditelj: Škof Franc, župnik; odbor:
Vršič Simon, Zimič Ana, Kančič Alojzija; število članov: moških
12, ženskih 63, v novicijatu 5; naročnikov Cvetja: 5; okoliš
skupščine: 2900 duš.

SV. BENEDIKT V SLOVENSKIH GORICAH, okr. Sv. Trojica v
Slov. Goricah; ust. 9. 10. 1921; voditelj: Gomilšek Franc Saleški,
župnik; odbor: Rajšp Franc, Žnuderl Franc, Staček Alojzij, Kraner
Marija, Berič Jozefa, Črnko Neža, Močnik Ivana; število članov:
moških 27, ženskih 124, v novicijatu 6; naročnikov Cvetja: 27;
delujoči odsek: dobrodelni; okoliš skupščine: 2600 duš.

SUHOR PRI METLIKI, okr. Novomesto; ust. 26. 1. 1896; vodi-
telj: Pavlovčič Jakob, župnik; odbor: Žlogar Martin, Šuklje Marija,
Verviščar Katarina, Stepan Katarina, Škof Marija, Stepan Marija; šte-
vilo članov: moških 8, ženskih 124, v novicijatu 4; naročni-
kov Cvetja: 3; delujoči odseki: misijonski, treznostni in
časnikarski; okoliš skupščine: 1320 duš.

„BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU“: Po-
nikva: Slatenšek Jakob, Lorgier Uršula, Germek Andrej, Cahon Janez,
Zupanc Uršula, Mlakar Marija. — K o m e n d a: Juhart Franca, Korbar
Marijana, Zabret Neža, Jenko Marija, Fabijan Marija. — Šmiklavž
pri Slovenjgradcu: Strgar Tomaž, Trebeličnik Marija. — Sto-
piče pri Novem mestu: Žagar Marija, Gregorič Jakob, Gregorič
Monika. — Ormož: Cimerman Marija, Kristanič Jožef. — Trži-
šče, Dolenjsko: Rantah Marija, Hrovat Marija. „ZAKAJ NJIH
DELA GREDO Z NJIMI.“ (Raz. 14, 13).

Razno.

1. Zahvale:

B. V. se zahvaljuje služabniku božjemu škofu Slomšeku, da je
srečno prestal neki izpit. — M. B. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu,
svetogorski Materi božji, sv. Antonu Pad. in Mali cvetki za zboljšanje
zdravja. — Neimenovana se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Ma-
rijinemu ter vsem svojim priprošnjikom, na katere se je obrnila za
naklonjeno pomoč. — A. L. se zahvaljuje služabnici božji S. Celinu za
uslišanje v važni zadevi.

2. Priporočila:

Neimenovana priporoča v molitev svojega sina, da bi zapustil slabo
tovarišijo, v katero je zašel. — V pobožni spomin priporočamo rajno

Šolsko sestro S. Venceslavo M. (Marijo) Hojnik. Roj. 2. sept. 1864 sv. Tomaž pri Vel. Nedelji. Preoblečena 15. avgusta 1893 v Mariboru. Umrta istotam 23. aprila 1930. Naj počiva v božjem miru!

3. Darovi:

A. Za frančiškanske misijone. Frančiškanska misijonska družba v Mariboru po P. Filipu: Nabrale so: Stranjšak Frančiška Din 213. Letnik Marija od sv. Trojice Din 53. Družovec Jožef Din 50. Auguštiner Neža Din 27.50. Darovali so: Habit Cecilja za odkup deklice (Cecilija) Din 160. Mueller Klara Din 100. Veber Fr. za odkup otroka (Franc), Veber Ivan za odkup otroka (Ivan). Bunček Marija Din 50. Kunstek Marija Din 40. Stupan Genovefa in Amalija Din 24. Schifko Terezija Din 20. Vuga Julijana Din 12. Sabotič Pavla Din 12. Falentan Uršula Din 10. Capl Marija Din 10. Šelih Marija Din 10. K. Čeh Din 6. Rakovec Zofija Din 2. Iz drugih krajev smo prejeli: Neimenovana za odkup deklice (Pavla) po P. Romanu Din 200. P. Elekt Hamler, sv. Trojica v Slov. goricah Din 50. Za rabljene znamke Din 105.

B. Za afrikanške misijone: Frančiškanska misijonska družba v Mariboru po sledečih namenih: Neimenovana za dva zamorčka (Peter in Pavel) Din 120. Sticelj Jož. za zamorske otroke Din 100. K. Č. za zamorčka (Karl). Neimenovana Din 100. Šešerko Franc in Šerbinek Ivan po Din 20. Korban Marija Din 5. Kodrič Zofija Din 4. — Od drugod: Za zamorčka (Franc) po župnem uradu Hajdinja Din 120. Prosti dar po istem Din 130.

C. Za kolegij sv. Antona v Rocnem. Neimenovan, Ljubljana Din 1000. Dr. J. Dolenec, prof. bog. Ljubljana Din 1000. P. Kazimir Zakrajšek Din 100. Neimenov., Ljubljana po P. Hugonu Din 100. Marzidovšek Jakob Din 100. Neimenovan po P. Romanu Din 100. Neimenovan po P. Gvidonu Din 50. Neimenovana po P. Hugonu Din 50. Neimenovana Lir 10. Grabernik Kat. Din 20. — Prošnje k sv. Antonu smo za beležili posebej. Bratje kleriki, kandidati Rocna, naj opravljajo devetdnevnicu po določenih namenih. Ljubitelje sv. Antona pa prosimo, naj se radi spominjajo njegovega kolegija v Rocnem, kar jim gotovo ne bo ostal dolžan.

D. Za cerkev sv. Frančiška v Šiški. Neimenovan po P. Angeliku Din 500. Neimenovan po istem Din 200. Prezelj Jožef, Podlovek, Selca Din 100.

E. Za Frančiškov dom v Šiški. Župni urad Remšnik Din 25.

F. Razni darovi: Za kruhe sv. Antona. I. G. Din 50. Majer Val. Din 20. Za Vincencijevo družbo I. G. Din 50. Za Elizabetino konferenco: I. G. Din 50. Za Mahničev S. L. D. Din 50.

Iz uredništva:

Večkrat nas kdo vpraša za naslov naših sester Frančiškank Marijinih misijonark. Dobivamo tudi pisma deklet, ki bi rade vstopile. Vsem tem bodi povedano, naj se obračajo na sledeči naslov:

Častito predstojništvo

SS. Frančiškank Marijinih misijonark.

Ljubljana.
Gorupova ulica 17.